

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene
în luna ianuarie 2021**

Domeniul	Decizii CJUE
Protecția consumatorilor	<u>Cauzele conexate C-229/19 și C-289/19, Dexia Nederland</u> - Dispozițiile Directivei 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că o clauză care figurează într-un contract aleatoriu încheiat între un profesionist și un consumator, precum contracte de leasing de acțiuni, trebuie considerată abuzivă din moment ce, având în vedere împrejurările care au însoțit încheierea contractului în cauză și luând în considerare data încheierii sale, această clauză poate provoca un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților în cursul executării acestui contract, iar aceasta deși respectivul dezechilibru nu ar putea să se producă decât dacă s-ar realiza anumite împrejurări sau deși, în alte împrejurări, clauza menționată ar putea fi chiar în beneficiul consumatorului. În aceste condiții, instanței de trimitere îi revine sarcina de a verifica dacă o clauză care stabilește în avans avantajul de care beneficiază profesionistul în caz de reziliere anticipată a contractului, având în vedere împrejurările care au însoțit încheierea acestui contract, putea provoca, de la încheierea contractului menționat, un astfel de dezechilibru. Dispozițiile Directivei 93/13 trebuie interpretate în sensul că un profesionist care, în calitate de vânzător, a impus unui consumator o clauză considerată abuzivă și, în consecință, nulă de către instanța națională, atunci când contractul poate continua să existe fără această clauză, nu poate pretinde despăgubirea legală prevăzută de o dispoziție de drept național cu caracter supletiv care ar fi fost aplicabilă în lipsa clauzei menționate.
Cooperare judiciară în materie penală	<u>Cauza C-414/20 PPU, MM</u> - Articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că nu este condiționată calitatea de autoritate judiciară emitentă, în sensul acestei dispoziții, de existența unui control jurisdicțional al deciziei de emitere a mandatului european de arestare (MEA) și al deciziei naționale pe care acesta din urmă se grefează. Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că un MEA trebuie considerat ca fiind nevalid din moment ce nu se întemeiază pe un mandat național de arestare sau pe orice altă decizie judiciară executorie având același efect, în sensul acestei dispoziții. Această noțiune vizează măsurile naționale adoptate de o autoritate judiciară în vederea căutării și a arestării unei persoane care face obiectul urmăririi penale, în scopul de a o prezenta în fața unui judecător în vederea îndeplinirii actelor de procedură penală. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă un act național de punere în mișcare a acțiunii penale, precum cel pe care se întemeiază MEA în discuție în litigiul principal, produce astfel de efecte juridice.

Decizia-cadru 2002/584 – astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, citită în lumina dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, garantat de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – trebuie interpretată în sensul că:

- în lipsa unor dispoziții în legislația statului membru emitent care să prevadă o cale de atac jurisdicțională în scopul de a controla condițiile în care un MEA a fost emis de o autoritate care, deși participă la administrarea justiției în acest stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, permite instanței naționale, sesizate cu o cale de atac vizând contestarea legalității menținerii în detenție provizorie a unei persoane care a făcut obiectul unei predări în temeiul unui MEA – emis în baza unui act național ce nu poate fi calificat drept mandat național de arestare sau orice altă decizie judiciară executorie având același efect, în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această decizie-cadru –, și în cadrul căreia se invocă un motiv întemeiat pe caracterul nevalid al acestui MEA având în vedere dreptul Uniunii, să se declare competentă să efectueze un astfel de control de validitate;

- nu impune ca faptul că instanța națională a constatat că MEA în cauză a fost emis cu încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această decizie-cadru – în măsura în care nu se întemeiază pe un mandat național de arestare sau pe orice altă decizie judiciară executorie având același efect, în sensul acestei dispoziții – să aibă drept consecință punerea în libertate a persoanei arestate preventiv după ce statul membru de executare a predat-o statului membru emitent. Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a decide, în conformitate cu dreptul său național, care sunt consecințele pe care lipsa unui astfel de act național, ca temei legal al MEA în cauză, le poate produce asupra deciziei de a menține sau nu persoana urmărită penal în arest preventiv.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-769/19 - Spetsializirana prokuratura (Régularisation des vices de forme de l'acte d'accusation) - Articolul 6 alineatele (1), (3) și (4) din Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul supremației dreptului UE și dreptul la respectarea demnității umane trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații naționale care, în ipoteza unui rechizitoriu afectat de vicii – în sensul în care conținutul său este lipsit de claritate, este incomplet sau contradictoriu – nu permite în niciun caz procurorului să remedieze respectivele vicii prin îndreptarea lor la ședința de audiere preliminară în cursul căreia acestea au fost constatate și impune instanței să închidă procedura, precum și să retrimită cauza procurorului în vederea întocmirii unui nou rechizitoriu.

Cauza C-649/19, Spetsializirana prokuratura (Déclaration des droits) - Articolul 4, în special alineatul (3) al acestuia, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că drepturile prevăzute de acestea nu sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare.

	Examinarea celei de a treia și a celei de a patra întrebări preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, în raport cu articolele 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
Protecție sanitară - Euratom	<u>Cauza C-744/19, Comisia/Italia (Rayonnements ionisants)</u> - Prin faptul că nu a adoptat, în termen, actele cu putere de lege și administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2013/59/Euratom de stabilire a normelor de bază privind protecția sănătății împotriva pericolelor care rezultă din expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom și că nu a comunicat Comisiei Europene textul dispozițiilor de drept intern adoptate în domeniul reglementat de respectiva directivă, Italia nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 106 alineatul (1) din aceasta.
Sănătate publică	<u>Cauza C-471/18 P, Germania/Esso Raffinage</u> - Curtea de Justiție a confirmat hotărârea în cauza T-283/15, prin care Tribunalul UE a anulat o scrisoare a Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA) către autoritățile franceze, intitulată „Declarație de neconformitate în urma unei decizii de evaluare a dosarului în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006”.
Achiziții publice	<u>Cauza C-387/19, RTS infra și Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel</u> - Articolul 57 alineatul (6) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul delegat (UE) 2015/2170, trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici în temeiul căreia un operator economic este obligat să facă în mod spontan, la momentul depunerii cererii sale de participare sau a ofertei sale, dovada măsurilor corective luate pentru a demonstra fiabilitatea sa, în pofida existenței în privința sa a unui motiv facultativ de excludere prevăzut la articolul 57 alineatul (4) din această directivă, în condițiile în care o asemenea obligație nu rezultă nici din reglementarea națională aplicabilă, nici din documentele achiziției. În schimb, articolul 57 alineatul (6) din directiva menționată nu se opune unei asemenea obligații atunci când este prevăzută în mod clar, precis și neechivoc în reglementarea națională aplicabilă și este adusă la cunoștința operatorului economic în cauză prin intermediul documentelor achiziției. Articolul 57 alineatul (6) din Directiva 2014/24 trebuie interpretat în sensul că produce efect direct.
Transporturi	<u>Cauza C-264/20, Airhelp</u> - Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că o coliziune între cârma de

	adâncime a unei aeronave în poziție de staționare și aripa aeronavei unei alte companii aeriene, cauzată de deplasarea acesteia din urmă, intră sub incidența noțiunii „împrejurări excepționale”, în sensul acestei dispoziții. Articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, în cazul anulării zborului prevăzut inițial ca urmare a unei împrejurări excepționale, faptul că un operator de transport aerian efectuează redirectionarea unui pasager prin intermediul unui zbor care determină acest pasager să ajungă la destinația sa finală în ziua prevăzută inițial constituie o „măsură rezonabilă” ce exonerează operatorul respectiv de obligația sa de a plăti compensația prevăzută la articolul 5 alineatul (1) litera (c) și la articolul 7 alineatul (1) din acest regulament. În schimb, acest fapt nu ar constitui o asemenea măsură în cazul în care exista o altă posibilitate de redirectionare, în mod direct sau indirect, prin zbor operat de el însuși sau de orice alt transportator aerian, și care ar fi ajuns într-un interval orar mai puțin tardiv decât zborul următor al transportatorului aerian vizat, cu excepția cazului în care acesta din urmă stabilește că realizarea unei astfel de redirectionări ar constitui pentru el un sacrificiu ce nu poate fi suportat, în raport cu capacitățile întreprinderii sale la momentul relevant, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
Fiscalitate	<u>Cauza C-63/19, Comisia/Italia (Contribution à l'achat de carburants)</u> - Comisia nu a dovedit că, prin introducerea sistemului de contribuții care prevede să se acorde, în beneficiul persoanelor fizice rezidente în regiune, o reducere a prețului fix pe litru de benzină și de motorină cumpărat pentru a fi utilizat drept carburant, Italia a instituit o reducere a accizelor sub forma unei rambursări a cuantumului impozitului și nici, în consecință, că acest stat membru nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 4 și 19 din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-787/19, Comisia/Austria (TVA - Agences de voyages)</u> - Prin faptul că a exclus de la regimul special al taxei pe valoarea adăugată (TVA) aplicabile agențiilor de turism serviciile de turism prestate unor persoane impozabile care le utilizează în numele întreprinderii lor și că a autorizat agențiile de turism, în măsura în care sunt supuse regimului menționat, să stabilească baza de impozitare a TVA în mod global pentru grupuri de servicii sau pentru toate serviciile prestate într-o perioadă fiscală, Austria nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 73 și al articolelor 306-310 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată. <u>Cauza C-655/19, AJFP Sibiu și DGRFP Brasov</u> - Articolul 2 alineatul (1) litera (a) și articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretate în sensul că operațiunea prin care unei persoane i se atribuie un imobil urmărit silit în cadrul unei proceduri de executare silită inițiate în vederea recuperării unui împrumut acordat anterior, iar ulterior aceasta procedeează la vânzarea imobilului menționat nu constituie în sine o activitate economică atunci când operațiunea respectivă ține de simpla exercitare a

dreptului de proprietate, precum și de buna gestionare a patrimoniului privat, astfel încât persoana respectivă nu poate, în temeiul acestei operațiuni, să fie considerată persoană impozabilă.

Cauza C-501/19, UCMR - ADA - Articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/88/UE, trebuie interpretat în sensul că un titular de drepturi de autor asupra unor opere muzicale efectuează o prestare de servicii cu titlu oneros în beneficiul unui organizator de spectacole, consumator final, atunci când acesta este autorizat, printr-o licență neexclusivă, să comunice public aceste opere în schimbul plății unor remunerații percepute de un organism de gestiune colectivă desemnat, care acționează în nume propriu, dar în contul acestui titular de drepturi de autor.

Articolul 28 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/88, trebuie interpretat în sensul că organismul de gestiune colectivă, care percepe în nume propriu, dar în contul titularilor de drepturi de autor de opere muzicale, remunerațiile care le sunt datorate în schimbul autorizației de comunicare publică a operelor lor protejate, acționează în calitate de „persoană impozabilă” în sensul acestui articol și, prin urmare, se consideră că a primit această prestare de servicii de la acești titulari, înainte de a o furniza personal consumatorului final. Într-o asemenea situație, acest organism este obligat să emită facturi în nume propriu pentru consumatorul final, în care să figureze remunerațiile percepute de la acesta, cu TVA. Titularii de drepturi de autor sunt la rândul lor obligați să emită către organismul de gestiune colectivă facturi cu TVA pentru prestația furnizată în temeiul remunerațiilor primite.

Cauza C-420/19, Maksu- ja Tolliamet - Articolul 16 din Directiva 2010/24/UE privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru solicitat care se pronunță cu privire la o cerere de măsuri asigurătorii sunt ținute de aprecierea referitoare la respectarea în fapt și în drept a condițiilor prevăzute pentru aplicarea măsurilor menționate efectuată de autoritățile statului membru solicitant, în special atunci când această apreciere figurează în documentul prevăzut la alineatul (1) al doilea paragraf al acestui articol 16 și anexat la cererea menționată.

Cauza C-288/19, Finanzamt Saarbrücken - Articolul 56 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/8/CE, trebuie interpretat în sensul că nu intră în domeniul său de aplicare punerea de către o persoană impozabilă la dispoziția angajatului său a unui autovehicul care constituie o parte din activele folosite în cadrul unei activități economice, dacă această operațiune nu constituie o prestare de servicii cu titlu oneros, în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din această directivă. În schimb, articolul 56 alineatul (2) primul paragraf menționat se aplică unei astfel de operațiuni dacă este vorba despre o prestare de servicii cu titlu oneros, în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) menționat, iar acest angajat dispune în permanență de dreptul de a utiliza

	autovehiculul respectiv în scopuri private și de a exclude alte persoane de la utilizarea acestuia, în schimbul unei chirii și pentru o durată convenită mai mare de 30 de zile. <u>Cauza C-108/19, Krakvet</u> - Articolul 33 din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că, referitor la bunuri vândute prin intermediul unui site internet de către un furnizor stabilit într-un stat membru unor clienți care se află în alt stat membru, atunci când, în scopul livrării acestor bunuri, clienții respectivi, în conformitate cu opțiunile de expediere propuse de acest furnizor, aleg o societate sugerată de acest site cu care încheie un contract distinct de cel care îi leagă de furnizorul menționat pentru cumpărarea bunurilor amintite, acestea din urmă trebuie considerate ca fiind transportate „de furnizor sau în numele acestuia”, în sensul articolului 33 menționat, atunci când rolul aceluiași furnizor este preponderent în ceea ce privește inițiativa, precum și organizarea etapelor esențiale ale transportului aceluiași bunuri, aspect a cărui verificare revine în sarcina instanței de trimitere, ținând seama de ansamblul împrejurărilor relevante ale litigiului principal.
Politică socială	<u>Cauza C-16/19, Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie</u> - Articolul 2 din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretată în sensul că: - practica unui angajator care constă în a plăti un spor la salariu lucrătorilor cu handicap care au predat certificatul lor de încadrare în grad de handicap după o dată aleasă de acest angajator, iar nu și celor care au predat acest certificat anterior acestei date, poate constitui o discriminare directă atunci când se dovedește că această practică este întemeiată pe un criteriu indisociabil legat de handicap, în măsura în care este de natură să pună definitiv în imposibilitatea de a îndeplini această condiție temporală un grup clar identificat de lucrători, compus din ansamblul lucrătorilor cu handicap a căror stare de handicap era cunoscută în mod necesar de către angajator la instituirea acestei practici; - practica menționată, deși aparent neutră, poate constitui o discriminare bazată indirect pe handicap atunci când se dovedește că determină un dezavantaj special pentru lucrătorii cu handicap în funcție de natura handicapului lor, în special de caracterul evident al acestuia sau de faptul că acest handicap necesită amenajări corespunzătoare ale condițiilor de muncă, fără a fi justificată în mod obiectiv de un obiectiv legitim și fără ca mijloacele pentru realizarea acestui obiectiv să fie adecvate și necesare. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-843/19, INSS</u> - Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 79/7/CEE privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care, în cazul ieșirii voluntare și anticipate la pensie a unui lucrător afiliat la sistemul general de securitate socială, subordonează dreptul său la o pensie anticipată condiției ca cuantumul acesteia să fie cel puțin egal cu cuantumul minim al pensiei la care acest

	lucrător ar avea dreptul la vârsta de 65 de ani, chiar dacă reglementarea menționată ar dezavantaja în special lucrătorii de sex feminin în raport cu lucrătorii de sex masculin, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, sub rezerva însă ca respectiva consecință să fie justificată de obiective legitime de politică socială care sunt străine oricărei discriminări pe criterii de sex.
Concurență	<u>Cauza C-450/19, Kilpailu- ja kuluttajavirasto</u> - Articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, atunci când o întreprindere care ar fi participat la o încălcare unică și continuă a acestei dispoziții, al cărei ultim element constitutiv ar fi constat în prezentarea concertată cu concurenții săi la o cerere de ofertă în vederea atribuirii unui contract de achiziții publice de lucrări, a câștigat procedura și a încheiat cu autoritatea contractantă un contract de lucrări care determină caracteristicile esențiale ale acestui contract de achiziții publice și în special prețul global care trebuia plătit în schimbul acestor lucrări, ale cărui executare și plată a prețului sunt eșalonate în timp, durata încălcării corespunde perioadei scurse până la data semnării contractului încheiat între întreprinderea menționată și autoritatea contractantă în temeiul ofertei concertate pe care a prezentat-o întreprinderea. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica data la care caracteristicile esențiale ale contractului în cauză și în special prețul global care trebuie plătit în schimbul lucrărilor au fost stabilite definitiv. <u>Cauza C-308/19, Whiteland Import Export</u> - Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că instanțele naționale nu sunt obligate să aplice articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] prescripției competențelor unei autorități naționale de concurență în materia aplicării de sancțiuni pentru încălcările dreptului concurenței al Uniunii. Articolul 4 alineatul (3) TUE și articolul 101 TFUE, citite în lumina principiului efectivității, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale, astfel cum este interpretată de instanțele naționale competente, potrivit căreia ordinul de declanșare a unei investigații, adoptat de autoritatea națională de concurență, care vizează o încălcare a normelor dreptului concurenței al Uniunii este ultimul act al acestei autorități care poate avea ca efect întreruperea termenului de prescripție referitor la competența sa de a aplica sancțiuni și exclude posibilitatea ca un act ulterior de examinare sau de investigare să întrerupă acest termen, atunci când se dovedește, având în vedere ansamblul elementelor regimului de prescripție în cauză, că o astfel de excludere prezintă un risc sistemic de impunitate a faptelor care constituie asemenea încălcări, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. <u>Cauza C-301/19 P, Comisia/Printeos</u> - Curtea de Justiție, sesizată cu un recurs împotriva hotărârii în cauza T-201/17: - a confirmat decizia Tribunalului UE de a obliga Uniunea, reprezentată de Comisie, să repare prejudiciul suferit de Printeos din cauza neachitării către aceasta a dobânzilor moratorii, în temeiul articolului 266 primul paragraf TFUE, în executarea hotărârii anterioare de anulare a amenzii aplicate;

	- a stabilit majorarea despăgubirii respective cu dobânzi moratorii, de la data pronunțării hotărârii atacate până la plata integrală.
Azil și migrație	<u>Cauza C-441/19, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Retour d'un mineur non accompagné)</u> - Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală coroborat cu articolul 5 litera (a) din această directivă și cu articolul 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că, înainte de a emite o decizie de returnare împotriva unui minor neînsoțit, statul membru în cauză trebuie să efectueze o apreciere generală și aprofundată a situației acestui minor, acordând atenția cuvenită interesului superior al copilului. În acest cadru, statul membru menționat trebuie să se asigure că o primire corespunzătoare este disponibilă pentru minorul neînsoțit în cauză în statul de returnare. Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2008/115 coroborat cu articolul 5 litera (a) din această directivă și citit în lumina articolului 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că un stat membru nu poate efectua o diferențiere între minorii neînsoțiți numai în funcție de criteriul vârstei lor pentru a verifica existența unei posibilități corespunzătoare de primire în statul de returnare. Articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2008/115 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru, după ce a adoptat o decizie de returnare în privința unui minor neînsoțit și s-a asigurat, în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din această directivă, că el este trimis unui membru al familiei sale, unui tutore desemnat sau unor centre de primire corespunzătoare în statul de returnare, să se abțină ulterior să procedeze la îndepărtarea sa până la împlinirea de către acesta a vârstei de 18 ani. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-507/19, Bundesrepublik Deutschland (Statut de réfugié d'un apatride d'origine palestinienne)</u> - Articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că, pentru a stabili dacă protecția sau asistența Agenției Organizației Națiunilor Unite de Ajutorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat (UNRWA) a încetat, trebuie să se ia în considerare, în cadrul unei evaluări individuale a tuturor elementelor relevante ale situației în cauză, toate sectoarele zonei de operațiuni a UNRWA pe teritoriile cărora un apatrid de origine palestiniană care a părăsit această zonă dispune de o posibilitate concretă de a avea acces și de a rămâne în siguranță. Articolul 12 alineatul (1) litera (a) a doua teză din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul că nu se poate considera că protecția sau asistența UNRWA a încetat în cazul în care un apatrid de origine palestiniană a părăsit zona de operațiuni a UNRWA plecând dintr-un sector al acestei zone în care se afla într-o stare personală de insecuritate gravă și în care acest organism

nu era în măsură să furnizeze respectivului apatrid protecția sau asistența sa, *pe de o parte*, dacă acesta s-a dus în mod voluntar în sectorul amintit dintr-un alt sector al zonei menționate în care nu se afla într-o stare personală de insecuritate gravă și în care putea beneficia de protecția sau de asistența organismului amintit și, *pe de altă parte*, dacă nu se putea aștepta în mod rezonabil, pe baza unor informații concrete de care dispunea, să beneficieze de protecție sau de asistență din partea UNRWA în sectorul în care se ducea sau să se poată întoarce la scurt timp în sectorul de proveniență, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauzele conexe C-322/19 și C-385/19, The International Protection Appeals Tribunal și alții - O instanță națională trebuie să țină seama de

Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, care, în temeiul articolelor 1 și 2, precum și al articolului 4a alineatul (1) din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, nu se aplică în statul membru al acestei instanțe, pentru a interpreta dispozițiile Directivei 2013/33/UE de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională, care este, în schimb, aplicabilă în statul membru menționat, conform articolului 4 din acest protocol.

Articolul 15 din Directiva 2013/33 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care exclude un solicitant de protecție internațională de la accesul la piața muncii pentru simplul motiv că o decizie de transfer a fost adoptată în privința sa în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid.

Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2013/33 trebuie interpretat în sensul că:

- poate fi imputată solicitantului de protecție internațională întârzierea în adoptarea unei decizii în primă instanță având ca obiect o cerere de protecție internațională, întârziere rezultată dintr-o lipsă de cooperare a acestui solicitant cu autoritățile competente;
- un stat membru nu poate imputa solicitantului de protecție internațională întârzierea în adoptarea unei decizii în primă instanță având ca obiect o cerere de protecție internațională ca urmare a faptului că acesta nu și-a depus cererea în primul stat membru de intrare, în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 604/2013;
- un stat membru nu poate imputa solicitantului de protecție internațională întârzierea în examinarea cererii sale, rezultată din introducerea de către acesta a unei căi de atac jurisdicționale, cu efect suspensiv, împotriva deciziei de transfer adoptate în privința sa în temeiul Regulamentului nr. 604/2013.

Cauza C-255/19, Secretary of State for the Home Department - Articolul 11 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2004/83/CE privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de

	refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că „protecția” prevăzută de această dispoziție în ceea ce privește încetarea statutului de refugiat trebuie să îndeplinească aceleași cerințe precum cele care rezultă, în ceea ce privește acordarea acestui statut, din articolul 2 litera (c) din respectiva directivă coroborat cu articolul 7 alineatele (1) și (2) din aceasta. Articolul 11 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2004/83 coroborat cu articolul 7 alineatul (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că un eventual sprijin social și financiar asigurat de agenți privați precum familia sau clanul resortisantului unei țări terțe în cauză nu îndeplinește cerințele de protecție care rezultă din aceste dispoziții și, din acest motiv, nu este pertinent nici pentru a aprecia efectivitatea sau disponibilitatea protecției asigurate de stat în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (a) din această directivă, nici pentru a determina, potrivit articolului 11 alineatul (1) litera (e) din directiva menționată coroborat cu articolul 2 litera (c) din aceasta, persistența unei temeri fondate de a fi persecutat.
Mediu	<u>Cauza T-9/19, ClientEarth/BEI</u> – Tribunalul UE a anulat decizia Băncii Europene de Investiții (BEI) prin care era respinsă cererea unei organizații non-guvernamentale – ClientEarth – de reexaminare internă a rezoluției Consiliului de administrație al BEI de aprobare a finanțării unei instalații de generare a energiei de biomasă din Galicia (Spania). Cererea ClientEarth a fost formulată în aplicarea articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului și a Deciziei 2008/50/CE de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1367/2006 privind Convenția de la Aarhus, în ceea ce privește cererile de reexaminare internă a actelor administrative. În esență, Tribunalul UE a stabilit că cererea ClientEarth era admisibilă, întrucât: - toate actele autorităților publice care contravin dispozițiilor legislației de mediu ar trebui să poată fi contestate. Astfel, accesul la justiție în materie de mediu nu ar trebui să se limiteze doar la acte ale autorităților publice adoptate formal în temeiul unei dispoziții în materie de mediu. În speță, decizia de finanțare a fost luată în conformitate cu legislația de mediu, deoarece a fost adoptată pe motiv că erau îndeplinite criteriile de împrumut pentru proiecte legate de mediu; - chiar dacă termenii și condițiile finanțării trebuiau negociați după ce Consiliul a adoptat decizia, respectiva decizie stabilea definitiv eligibilitatea pentru finanțare a proiectului în lumina aspectelor de mediu și sociale, așadar nu avea caracter provizoriu sau intermediar, ci producea, cel puțin în parte, efecte juridice obligatorii față de terți. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza T-699/17, Polonia/Comisia</u> – Tribunalul a anulat Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1442 de stabilire a concluziilor privind cele mai bune

tehnicile disponibile (BAT) pentru instalațiile de ardere de dimensiuni mari, în temeiul Directivei 2010/75/UE, întrucât condițiile de vot nu au fost respectate, aspect ce constituie o încălcare a unor norme fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE.

Instanța UE a stabilit că definiția majorității calificate prevăzută la articolul 3 alineatul (2) din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, ce atribuie unui stat membru dreptul de a solicita, în perioada 1 noiembrie 2014-31 martie 2017, aplicarea majorității calificate definite la articolul 3 alineatul (3) din acest protocol, poate fi aplicată unui vot care are loc chiar și după 31 martie 2017, cu condiția ca aplicarea acesteia să fie solicitată de un stat membru înainte de această dată.

Cauza C-619/19, Land Baden-Württemberg (Communications internes) - Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf litera (e) din Directiva 2003/4/CE privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „comunicări interne” include toate informațiile care circulă în cadrul unei autorități publice și care, la data cererii de acces, nu au părăsit sfera internă a acestei autorități, eventual după primirea lor de către autoritatea menționată și în măsura în care nu au fost sau nu ar fi trebuit să fie puse la dispoziția publicului anterior acestei primiri.

Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf litera (e) din Directiva 2003/4 trebuie interpretat în sensul că aplicabilitatea excepției de la dreptul de acces la informațiile despre mediu pe care acesta o prevede pentru comunicările interne ale unei autorități publice nu este limitată în timp. Cu toate acestea, respectiva excepție nu se poate aplica decât în perioada în care protecția informațiilor solicitate este justificată.

Cauza C-826/18, Stichting Varkens in Nood și alții - Articolul 9 alineatul (2) din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE, trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca membrii „publicului” vizat la articolul 2 alineatul (4) din această convenție să nu aibă acces ca atare la justiție în scopul contestării unei decizii care intră în domeniul de aplicare al articolului 6 din aceasta. În schimb, articolul 9 alineatul (3) din convenția menționată se opune ca aceste persoane să nu poată avea acces la justiție în scopul de a se prevala de drepturi mai extinse de a participa la procesul decizional, care le-ar fi conferite doar de legislația internă proprie privind mediul a unui stat membru.

Articolul 9 alineatul (2) din respectiva convenție trebuie interpretat în sensul că se opune ca admisibilitatea căilor de atac jurisdicționale pe care acesta le vizează, exercitate de organizații neguvernamentale care fac parte din „publicul interesat”, prevăzută la articolul 2 punctul (5) din această convenție, să fie condiționată de participarea acestor organizații la procedura pregătitoare aferentă deciziei atacate, chiar dacă această condiție nu se aplică atunci când nu li se poate reproșa în mod rezonabil că nu au participat la aceasta. În schimb, articolul 9 alineatul (3) din convenția menționată nu se opune ca admisibilitatea unei căi de atac jurisdicționale pe care acesta o

	vizează să fie condiționată de participarea reclamantului la procedura pregătitoare aferentă deciziei atacate, cu excepția cazului în care nu i se poate reproșa în mod rezonabil, ținând seama de împrejurările cauzei, că nu a intervenit în această procedură.
Politică economică și monetară	<u>Cauza C-422/19, Hessischer Rundfunk</u> - Articolul 1 alineatul (1) TFUE coroborat cu articolul 3 alineatul (1) litera (c), articolul 128 alineatul (1) și articolul 133 TFUE, precum și cu articolul 16 primul paragraf a treia teză din Protocolul (nr. 4) privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene trebuie interpretat în sensul că, independent de orice exercitare de către Uniunea Europeană a competenței sale exclusive în domeniul politicii monetare pentru statele membre a căror monedă este euro, se opune ca un stat membru să adopte o dispoziție care, având în vedere obiectivul și conținutul său, stabilește regimul juridic al statutului de mijloc legal de plată al bancnotelor exprimate în euro. În schimb, acesta nu se opune ca un stat membru să adopte, în exercitarea unei competențe care îi este proprie, precum organizarea administrației publice, o dispoziție care constrânge administrația respectivă să accepte plata în numerar a obligațiilor pecuniare pe care le impune. Articolul 128 alineatul (1) a treia teză TFUE, articolul 16 primul paragraf a treia teză din Protocolul (nr. 4) privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, precum și articolul 10 a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 974/98 privind introducerea euro trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care exclude posibilitatea stingerii unei obligații de plată impuse prin prerogative publice prin intermediul bancnotelor exprimate în euro, în următoarele condiții: - această reglementare să nu aibă ca obiect sau ca efect stabilirea regimului juridic al statutului de mijloc legal de plată al acestor bancnote; - ea să nu conducă, de drept sau de fapt, la o înlăturare a bancnotelor respective, în special prin repunerea în discuție a posibilității, ca regulă generală, de a stinge o obligație de plată prin intermediul unui astfel de numerar; - ea să fi fost adoptată luând în considerare motive de interes public; - limitarea privind plata în numerar pe care o implică această reglementare să fie aptă să realizeze obiectivul de interes public urmărit; - ea să nu depășească limitele a ceea ce este necesar în vederea realizării acestuia, în sensul că trebuie să fie disponibile alte mijloace legale pentru stingerea obligației de plată. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Agricultură și pescuit	<u>Cauza C-361/19, De Ruiter</u> - Articolul 97 alineatul (1) primul paragraf și articolul 99 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2799/98, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1290/2005 și (CE) nr. 485/2008, precum și articolul 73 alineatul (4) primul paragraf litera (a) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1306/2013 în ceea ce privește

	sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea trebuie să fie interpretate în sensul că reducerile plăților directe din cauza nerespectării normelor privind ecocondiționalitatea trebuie să fie calculate pe baza plăților care au fost acordate sau urmează a fi acordate pentru anul în cursul căruia a survenit o asemenea nerespectare.
Drepturi fundamentale	<u>Cauza C-393/19, Okrazhna prokuratura - Haskovo și Apelativna prokuratura - Plovdiv</u> - Articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/212/JAI privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, citit în lumina articolului 17 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite confiscarea unui instrument utilizat pentru săvârșirea unei infracțiuni de contrabandă calificată atunci când acesta aparține unui terț de bună-credință. Articolul 4 din Decizia-cadru 2005/212, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale, trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite confiscarea, în cadrul unei proceduri penale, a unui bun care aparține altei persoane decât cea care a săvârșit infracțiunea fără ca prima persoană menționată să dispună de o cale de atac efectivă. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Libera prestare a serviciilor, drept de stabilire	<u>Cauza C-764/18, Orange España</u> - Directiva 2002/20/CE privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE, trebuie interpretată în sensul că se aplică deopotrivă întreprinderilor care furnizează servicii de telefonie fixă și de acces la internet. Articolele 12 și 13 din Directiva 2002/20, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care impune întreprinderilor proprietare de infrastructuri sau de rețele necesare comunicațiilor electronice și care le utilizează pentru a furniza servicii de telefonie fixă și de acces la internet o taxă al cărei quantum este stabilit exclusiv în funcție de veniturile brute obținute anual de aceste întreprinderi pe teritoriul statului membru în cauză. <u>Cauza C-628/18, Comisia/Slovenia (MiFID II)</u> – Întrucât nu a adoptat, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat, sau, în orice caz, nu a comunicat Comisiei Europene actele cu putere de lege și administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2014/65 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2016/1034, Slovenia nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 93 din respectiva directivă. <u>Cauza C-631/18, Comisia/Slovenia (Directive déléguée MiFID II)</u> - Întrucât nu a adoptat, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat, actele cu putere de lege și administrative necesare pentru a se conforma Directivei delegate (UE) 2017/593 de completare a Directivei 2014/65/UE în ceea ce

	privește protejarea instrumentelor financiare și a fondurilor care aparțin clienților, obligațiile de guvernanta a produsului și normele aplicabile la acordarea sau primirea de onorarii, comisioane sau alte tipuri de beneficii pecuniare sau nepecuniare și, prin urmare, întrucât nu a comunicat aceste acte Comisiei Europene, Slovenia nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 din respectiva directivă. <u>Cauza C-484/19, Lexel</u> - Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia o societate stabilită într-un stat membru nu este autorizată să deducă dobânzile plătite unei societăți care aparține aceluiași grup stabilite în alt stat membru pentru motivul că obligația care le leagă pare să fi fost contractată în principal în scopul de a obține un avantaj fiscal semnificativ, în condițiile în care nu s-ar fi considerat că există un astfel de avantaj fiscal dacă ambele societăți ar fi fost stabilite în primul stat membru, deoarece în această ipoteză li s-ar fi aplicat dispozițiile privind transferurile financiare intragrup.
Proprietate intelectuală, industrială și comercială	<u>Cauza T-328/17 RENV - Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO - M. J. Dairies (BBQLOUMI)</u> - Riscul de confuzie între marca colectivă „HALLOUMI”, rezervată membrilor unei asociații cipriote, și semnul „BBQLOUMI”, care servește la desemnarea produselor unei companii bulgare, nu există, întrucât „extrasele de carne” și serviciile de catering acoperite de marca solicitată („BBQLOUMI”) nu sunt nici identice, nici similare cu produsele acoperite de marca anterioară („HALLOUMI”) și, totodată, mărcile în cauză, considerate în ansamblu, au un grad scăzut de asemănare. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene
în luna februarie 2021**

Domeniul	Decizii CJUE
Spațiul de libertate, securitate și justiție	<u>Cauza C-658/19, Comisia/Spania (Directiva privind datele cu caracter personal - Domeniul penal)</u> - Întrucât nu a adoptat, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma Directivei (UE) 2016/680 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI și, prin urmare, întrucât nu a comunicat aceste dispoziții Comisiei Europene, Regatul Spaniei nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 63 din această directivă. Întrucât, la data examinării faptelor de către Curte, nu a adoptat măsurile necesare pentru a transpune în dreptul său intern dispozițiile Directivei 2016/680 și, prin urmare, nici nu a comunicat Comisiei Europene aceste măsuri, Regatul Spaniei a persistat în neîndeplinirea obligațiilor. În cazul în care neîndeplinirea obligațiilor ar persista la data pronunțării hotărârii Curții, Regatul Spaniei este obligat la plata către Comisia Europeană, de la această dată și până când statul membru va fi pus capăt neîndeplinirii obligațiilor constatate, a unei penalități cu titlu cominatoriu zilnice de 89 000 de euro. Regatul Spaniei este obligat la plata către Comisia Europeană a unei sume forfetare în cuantum de 15 000 000 de euro. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-755/19, T.H.C. (Retinere - Termen pentru contestare)</u> - Articolul 46 din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care supune calea de atac împotriva unei decizii de inadmisibilitate a unei cereri ulterioare de protecție internațională unui termen de decădere de cinci zile, incluzând zilele de sărbătoare legală și nelucrătoare, atunci când solicitantul în cauză este în detenție, cu condiția ca, pe de o parte, principiul echivalenței să fie respectat și, pe de altă, parte, accesul efectiv al solicitanților aflați în detenție la garanțiile procedurale recunoscute solicitanților protecției internaționale de către dreptul Uniunii să fie asigurat într-un astfel de termen. Revine instanței de trimitere să verifice dacă reglementarea națională în discuție în litigiul principal îndeplinește astfel de cerințe. <u>Cauza C-673/19, M și alții (Transfer către un stat membru)</u> - Articolele 3, 4, 6 și 15 din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor

	terțe aflați în situație de ședere ilegală trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să ia în custodie publică un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul său pentru a proceda la transferul forțat al acestui resortisant către un alt stat membru în care resortisantul respectiv are statutul de refugiat, în cazul în care același resortisant a refuzat să respecte ordinul care i-a fost dat de a se deplasa în acest alt stat membru și nu este posibilă adoptarea împotriva sa a unei decizii de returnare.
Protecția consumatorilor	<u>Cauza C-321/20, CDT</u> - Dreptul Uniunii, în special principiul securității juridice, trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o instanță națională să se abțină de la aplicarea unei dispoziții de drept intern care îi permite să revizuiască o clauză abuzivă dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, în situația în care respectiva dispoziție, constatată a fi contrară articolului 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, prin Hotărârea din 14 iunie 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, nu făcuse încă obiectul unei modificări legislative în conformitate cu această hotărâre la momentul încheierii contractului. Principiul securității juridice trebuie interpretat în sensul că nu permite instanței naționale, care a constatat caracterul abuziv al unei clauze contractuale, în sensul articolului 3 din Directiva 93/13, să modifice conținutul clauzei respective, astfel încât respectiva instanță este obligată să o înlăturede la aplicare. Cu toate acestea, articolele 6 și 7 din Directiva 93/13 nu împiedică instanța națională să înlocuiască o astfel de clauză cu o dispoziție de drept intern cu caracter supletiv, în măsura în care contractul de împrumut în cauză nu poate subzista în cazul înlăturării acestei clauze abuzive și anularea contractului în întregime ar expune consumatorul la consecințe deosebit de dăunătoare, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. <u>Cauza C-922/19, Stichting Waternet</u> - Articolul 9 din Directiva 97/7/CE privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță și articolul 27 din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE și a Directivei 1999/44/CE și de abrogare a Directivei 85/577/CEE și a Directivei 97/7/CE, coroborate cu articolul 5 alineatul (5) din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și cu punctul 29 din anexa I la aceasta nu reglementează formarea contractelor, astfel încât este de competența instanței de trimitere să aprecieze, în conformitate cu reglementarea națională, dacă un contract poate fi considerat încheiat între o societate de distribuție a apei și un consumator în lipsa consimțământului expres al acestuia din urmă. Noțiunea de „vânzare nesolicitată”, în sensul punctului 29 din anexa I la Directiva 2005/29, trebuie interpretată în sensul că, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, nu include o practică comercială a unei societăți de distribuție a apei potabile care

	constă în menținerea racordării la rețeaua publică de distribuție a apei în momentul instalării unui consumator într-o locuință ocupată anterior, având în vedere că acest consumator nu dispune de o alegere privind furnizorul respectivului serviciu, că acesta din urmă facturează tarife care acoperă costurile și care sunt transparente și nediscriminatorii, în funcție de consumul de apă, iar respectivul consumator știe că locuința respectivă este racordată la rețeaua publică de distribuție a apei și că furnizarea apei se face cu titlu oneros.
Achiziții publice	<u>Cauzele conexe C-155/19 și C-156/19, FIGC și Consorzio Ge.Se.Av.</u> – Articolul 2 alineatul (1) punctul 4 litera (a) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că se poate considera că o entitate care este investită cu misiuni cu caracter public definite în mod exhaustiv de dreptul național a fost înființată în scopul specific de a răspunde unor necesități de interes general, fără caracter industrial sau comercial, în sensul acestei dispoziții, chiar dacă aceasta nu a fost înființată sub forma unei administrații publice, ci a unei asociații care intră sub incidența dreptului privat, iar unele dintre activitățile sale, pentru care beneficiază de o capacitate de autofinanțare, nu au caracter public. A doua ipoteză cu caracter alternativ prevăzută la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 litera (c) din Directiva 2014/24 trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care o federație sportivă națională beneficiază, în temeiul dreptului național, de autonomie de gestiune, nu se poate considera că gestiunea acestei federații este supusă controlului unei autorități publice decât dacă, dintr-o analiză de ansamblu a competențelor de care dispune această autoritate față de respectiva federație, reiese că există un control de gestiune activ care, având în vedere situația de fapt, repune în discuție această autonomie până la punctul de a permite respectivei autorități să influențeze deciziile aceleiași federații în materie de achiziții publice. Împrejurarea că diferitele federații sportive naționale exercită o influență asupra activității autorității publice în cauză, ca urmare a participării lor majoritare în cadrul principalelor organe colegiale ale acesteia, nu este pertinentă decât dacă se poate dovedi că fiecare dintre aceste federații, privită în mod izolat, este în măsură să exercite o influență semnificativă asupra controlului public exercitat de această autoritate în privința sa, cu consecința că acest control ar fi neutralizat și că o astfel de federație sportivă națională și-ar recupera astfel controlul asupra gestiunii sale, iar aceasta în pofida influenței celorlalte federații sportive naționale care se află într-o situație similară. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Cooperare judiciară în materie civilă	<u>Cauza C-804/19, Markt24</u> - Dispozițiile care figurează în secțiunea 5 din capitolul II din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, intitulată „Competența în materia contractelor individuale de muncă”, trebuie interpretate în sensul că ele se aplică unei acțiuni în justiție a unui angajat cu domiciliul într-un stat membru împotriva angajatorului care are domiciliul în alt stat membru în cazul în care contractul de muncă

	a fost negociat și încheiat în statul membru în care angajatul avea domiciliul și prevedea că locul de desfășurare a activității se situa în statul membru al angajatorului, chiar dacă această activitate nu a fost desfășurată dintr-un motiv imputabil angajatorului. Dispozițiile care figurează în secțiunea 5 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretate în sensul că se opun aplicării normelor naționale de competență în privința unei acțiuni precum cea menționată, indiferent dacă aceste norme se dovedesc a fi mai avantajoase pentru angajat. Articolul 21 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune precum cea menționată poate fi introdusă la instanța de la locul în care sau din care angajatul trebuia, conform contractului de muncă, să își îndeplinească cea mai mare parte a obligațiilor sale față de angajator, fără a se aduce atingere articolului 7 punctul 5 din acest regulament.
Fiscalitate	<u>Cauza C-712/19, Novo Banco</u> - Libertatea de stabilire consacrată la articolul 49 TFUE trebuie interpretată în sensul că, în ceea ce privește deducerile aplicate asupra quantumului brut al unui impozit pe depozitele efectuate de clienții instituțiilor de credit având sediul central sau agenții situate pe teritoriul unei regiuni a unui stat membru, – se opune unei deduceri de 200 000 de euro aplicate asupra quantumului brut al acestui impozit în favoarea instituțiilor de credit al căror sediu social este situat pe teritoriul regiunii respective; – nu se opune unor deduceri aplicate asupra quantumului brut al impozitului menționat, de 5 000 de euro pentru fiecare agenție stabilită pe teritoriul regiunii menționate, acest quantum fiind majorat la 7 500 de euro pentru orice agenție situată într-o comună cu mai puțin de 2 000 de locuitori, cu excepția cazului în care deducerile menționate determină, în situația de fapt, o discriminare întemeiată pe locul sediului instituțiilor de credit în cauză care nu ar fi justificată, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește un impozit pe depozitele efectuate de clienții instituțiilor de credit care au sediul central sau agenții situate pe teritoriul unei regiuni a unui stat membru, acesta se opune unor deduceri din quantumul brut al impozitului respectiv egale cu creditele, împrumuturile și investițiile destinate unor proiecte realizate în această regiune, în măsura în care deducerile respective urmăresc un obiectiv de natură pur economică. Articolul 401 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale care instituie un impozit datorat de instituțiile de credit ca urmare a deținerii de depozite ale clienților, a cărui bază impozabilă corespunde mediei aritmetice a soldului trimestrial al acestor depozite și care nu poate fi transferat de contribuabil asupra unor terți. <u>Cauza C-604/19, Gmina Wrocław (Conversiunea dreptului de uzufruct)</u> - Articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în

	sensul că conversiunea dreptului de uzufruct perpetuu asupra unui bun imobil în drept de proprietate deplină, prevăzută de o legislație națională, în schimbul plății unei redevențe, constituie o livrare de bunuri, în sensul acestei dispoziții. Directiva 2006/112 trebuie interpretată în sensul că, la conversiunea dreptului de uzufruct perpetuu asupra unui bun imobil în drept de proprietate deplină, prevăzută de o legislație națională, în schimbul plății unei redevențe către autoritatea locală proprietară a bunului care îi permite să obțină venituri cu caracter de continuitate, această autoritate locală, sub rezerva verificărilor pe care trebuie să le efectueze instanța de trimitere, acționează în calitate de persoană impozabilă, în sensul articolului 9 alineatul (1) din această directivă, iar nu în calitate de autoritate publică, în sensul articolului 13 alineatul (1) din directiva menționată. <u>Cauza C-95/19, Silcompa</u> - Articolul 12 alineatul (3) din Directiva 76/308/CEE privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44/CE, coroborat cu articolul 20 din Directiva 92/12/CEE privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108/CEE, trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei acțiuni în contestarea măsurilor de executare adoptate în statul membru în care se află sediul autorității solicitate, instanța competentă din acest stat membru poate refuza să admită cererea de recuperare a accizelor prezentată de autoritățile competente ale unui alt stat membru, în ceea ce privește produsele exceptate în mod neregular de la un regim de suspendare, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108, în cazul în care această cerere se întemeiază pe faptele referitoare la aceleași operațiuni de export care fac deja obiectul unei recuperări a accizelor în statul membru în care se află sediul autorității solicitate. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Politică socială	<u>Cauza C-760/18, M.V. și alții (Contracte de muncă pe durată determinată succesive în sectorul public)</u> - Clauza 1 și clauza 5 punctul (2) din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretate în sensul că expresia „contracte de muncă pe durată determinată succesive”, care figurează în acestea, include și prelungirea de plin drept a contractelor de muncă pe durată determinată ale lucrătorilor din sectorul salubrității al colectivităților teritoriale, intervenită în conformitate cu dispoziții naționale exprese și în pofida faptului că nu a fost respectată forma scrisă, prevăzută în principiu pentru încheierea contractelor succesive. Clauza 5 punctul (1) din respectivul Acord-cadru trebuie interpretată în sensul că, atunci când a avut loc o folosire abuzivă a contractelor de muncă pe durată determinată succesive, în sensul acestei dispoziții, obligația instanței de trimitere de a efectua, în măsura posibilului, o interpretare și o

	aplicare ale tuturor dispozițiilor relevante ale dreptului intern de natură să sancționeze acest abuz în mod corespunzător și să înlăture consecințele încălcării dreptului Uniunii include aprecierea aspectului dacă dispozițiile unei reglementări naționale anterioare, încă în vigoare, care permit transformarea succesiunii de contracte pe durată determinată într-un contract de muncă pe durată nedeterminată pot, după caz, să se aplice în scopul acestei interpretări conforme, deși dispoziții naționale de natură constituțională interzic în absolut o astfel de transformare în sectorul public. <u>Cauza C-129/20, Caisse pour l'avenir des enfants</u> - Clauza 1 punctele 1 și 2 și clauza 2 punctul 1, precum și clauza 3 punctul 1 litera (b) din Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului (revizuit) din 18 iunie 2009 care figurează în anexa la Directiva 2010/18/UE de punere în aplicare a Acordului-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului încheiat de BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP și CES și de abrogare a Directivei 96/34/CE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care condiționează acordarea unui drept la concediu pentru creșterea copilului de ocuparea neîntreruptă de către părintele în cauză a unui loc de muncă pentru o perioadă de cel puțin douăsprezece luni imediat înainte de începerea concediului pentru creșterea copilului. În schimb, aceste clauze se opun unei reglementări naționale care condiționează acordarea unui drept la concediu pentru creșterea copilului de statutul de lucrător al părintelui la momentul nașterii sau al adopției copilului său. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Funcție publică	<u>Cauza C-903/19, Ministre de la transition écologique et solidaire și Ministre de l'Action et des Comptes publics</u> - Articolul 11 alineatul (1) din anexa VIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că transferul echivalentului actuarial al drepturilor de pensie pentru limită de vârstă poate fi solicitat atât de funcționarii și de agenții contractuali care sunt încadrați pentru prima dată într-o administrație națională după ce au fost angajați într-o instituție a Uniunii, cât și de cei care se întorc în administrația respectivă după ce au exercitat atribuții într-o astfel de instituție în cadrul unei disponibilizări sau al unui concediu pentru interese personale.
Concurență	<u>C-857/19, Slovak Telekom</u> - Articolul 11 alineatul (6) prima teză din Regulamentul nr. 1/2003 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] trebuie interpretat în sensul că autoritățile de concurență ale statelor membre sunt private de competența lor de a aplica articolele 101 și 102 TFUE atunci când Comisia Europeană inițiază o procedură în vederea adoptării unei decizii de constatare a unei încălcări a acestor dispoziții, în măsura în care acest act formal privește aceleași încălcări presupuse ale articolelor 101 și 102 TFUE, săvârșite de aceeași întreprindere sau de aceeași întreprindere pe aceeași piață sau pe aceeași piețe de produse și pe aceeași piață sau pe aceeași piețe geografice în aceeași perioadă sau în aceeași perioade

	precum cele vizate de procedura sau de procedurile inițiate anterior de aceste autorități. Principiul <i>ne bis in idem</i>, astfel cum este consacrat la articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se aplică încălcărilor dreptului concurenței, precum abuzul de poziție dominantă vizat la articolul 102 TFUE, și interzice ca o întreprindere să fie condamnată sau urmărită din nou pentru un comportament anticoncurențial pentru care a fost sancționată sau cu privire la care a fost declarată ca nefiind răspunzătoare printr-o decizie anterioară care nu mai poate fi atacată. În schimb, acest principiu nu este aplicabil atunci când o întreprindere este investigată și sancționată în mod separat și independent de o autoritate de concurență a unui stat membru și de Comisia Europeană pentru încălcări ale articolului 102 TFUE referitoare la piețe de produse sau piețe geografice distincte sau atunci când o autoritate de concurență a unui stat membru a fost privată de competența sa în temeiul articolului 11 alineatul (6) prima teză din Regulamentul nr. 1/2003. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza T-238/20, Ryanair/Comisia</u> – Tribunalul UE a respins acțiunea Ryanair DAC și a statuat că schema de garanții pentru împrumuturi instituită de Suedia pentru sprijinirea companiilor aeriene titulare ale unei licențe de operare suedeze în cadrul pandemiei de COVID-19 și destinată să remedieze perturbarea gravă a economiei acestui stat membru este conformă cu dreptul Uniunii. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza T-259/20, Ryanair/Comisia</u> – Tribunalul UE a respins acțiunea Ryanair DAC și a statuat că moratoriul privind plata unor taxe instituit de Franța pentru sprijinirea companiilor aeriene titulare ale unei licențe franceze în cadrul pandemiei de COVID-19 este conform cu dreptul Uniunii. Potrivit instanței UE, această schemă de ajutor este adecvată pentru remedierea pagubelor economice provocate de pandemia de COVID-19 și nu constituie o discriminare. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Mediu	<u>Cauza C-637/18, Comisia/Ungaria (Valori limită - PM₁₀)</u> – Curtea de Justiție a statuat că Ungaria, - prin faptul că a depășit în mod sistematic și persistent valoarea limită zilnică stabilită pentru concentrațiile de particule PM₁₀, pe de o parte, începând de la 1 ianuarie 2005 și până în anul 2017, inclusiv, în zona HU0001 - regiunea Budapesta și în zona HU0008 - valea Sajó, precum și, pe de altă parte, începând cu 11 iunie 2011 și până în anul 2017, inclusiv (cu excepția anului 2014), în zona HU0006 - regiunea Pécs, nu a îndeplinit obligația ce îi incumba în temeiul prevederilor coroborate ale articolului 13 și ale anexei XI ale Directivei 2008/50/CE privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa și - prin neadoptarea, începând cu 11 iunie 2010, a unor măsuri adecvate pentru a garanta respectarea valorii-limită zilnice stabilite pentru concentrațiile de particule PM₁₀ în aceste zone, nu și-a îndeplinit obligațiile

	impuse la articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2008/50, citit separat și coroborat cu secțiunea A din anexa XV la această directivă, și, în special, obligația prevăzută la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf din aceeași directivă, anume de a se asigura că perioada de depășire a valorilor-limită este cât mai scurtă cu putință. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Uniunea vamală	Cauza C-92/20, Rottendorf Pharma - Articolul 239 alineatul (1) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, un operator economic nu poate solicita rambursarea taxelor vamale pe care le-a plătit decât atunci când se află într-o situație deosebită și nu există nicio neglijență vădită sau de manevră din partea sa și că, pe de altă parte, faptul că mărfurile în cauză au fost reexportate către o țară terță fără a intra în circuitul economic al Uniunii Europene nu este suficient pentru a stabili că acel operator economic se afla într-o astfel de situație deosebită. Aceeași concluzie se aplică în situația în care comportamentul ce a dat naștere impunerii taxelor vamale respective a fost cauzat de o eroare legată de informațiile conținute în sistemul informatic al operatorului economic, în măsura în care această eroare ar fi putut fi evitată dacă același operator economic ar fi ținut cont de condițiile din autorizația care i-a fost acordată. Cauza C-772/19, Bartosch Airport Supply Services - Nomenclatura combinată, care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, în versiunea care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1821, trebuie interpretată în sensul că poziția 8705 din această nomenclatură nu acoperă autovehiculele concepute pentru a remorca și a împinge aeronave, denumite „remorchere pentru avioane”, acestea încadrându-se la poziția 8701 din nomenclatura menționată.
Agricultură și pescuit	Cauza C-77/20, K. M. (Sanctiuni impuse căpitanului de navă) - Articolele 89 și 90 din Regulamentul (CE) nr. 1224/2009 de stabilire a unui sistem de control al Uniunii pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2115/2005, (CE) nr. 2166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1098/2007, (CE) nr. 1300/2008, (CE) nr. 1342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1627/94 și (CE) nr. 1966/2006, interpretate în lumina principiului proporționalității consacrat la articolul 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că, sub rezerva verificărilor a căror efectuare revine instanței de trimitere, acestea nu se opun unei dispoziții naționale care, pentru a sancționa o încălcare a articolului 32 din Regulamentul (CE) nr. 850/98 pentru conservarea resurselor de pescuit prin măsuri tehnice de protecție a puietului de organisme marine, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 227/2013, prevede nu numai aplicarea unei amenzi, ci și confiscarea obligatorie a capturilor și a uneltelor de pescuit interzise sau neconforme aflate la bordul navei în cauză.

	<u>Cauza C-640/19, Azienda Agricola Ambrosi Nicola Giuseppe și alții</u> - Articolele 55, 65 și 78 din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 248/2008, trebuie interpretate în sensul că nu exclud din calculul cotelor naționale pentru producția de lapte și de alte produse lactate, precum și din cel al taxelor pe excedent cantitățile de lapte afectate producției de brânzeturi cu denumire de origine protejată și destinate exportului în țări terțe. Cu privire la validitatea articolelor 55, 65 și 78 din Regulamentul nr. 1234/2007, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 248/2008, Curtea de Justiție a constatat că examinarea întrebării preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să le afecteze validitatea.
Dispoziții instituționale	<u>Cauza C-615/19 P, Dalli/Comisia</u> – Curtea de Justiție a respins recursul împotriva Hotărârii Tribunalului UE din 6 iunie 2019 în cauza T-399/17, Dalli/Comisia (prin care Tribunalul UE a respins acțiunea fostului comisar european John Dalli având ca obiect repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a comportamentelor pretins ilegale ale Comisiei Europene și Oficiului European de Luptă Antifraudă legate de încetarea funcțiilor sale în calitate de membru al Comisiei la 16 octombrie 2012). <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Libera prestare a serviciilor, drept de stabilire	<u>Cauza C-940/19, Les Chirugiens-Dentistes de France și alții</u> - Articolul 4f alineatul (6) din Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/55/UE, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații care admite posibilitatea unui acces parțial la una dintre profesiile care intră sub incidența mecanismului recunoașterii automate a calificărilor profesionale prevăzut de dispozițiile titlului III capitolul III din această directivă, astfel cum a fost modificată. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-555/19, Fussl Modestraße Mayr</u> - Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) și articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care interzice posturilor de televiziune să includă în programele lor emise pe întregul teritoriu național publicitate televizată a cărei difuzare este limitată la nivel regional. Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei astfel de reglementări naționale, în măsura în care aceasta este de natură să asigure realizarea obiectivului urmărit de protecție a pluralismului mass-media la nivel regional și local și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv, aspect a cărui verificare revine instanței

	de trimitere. Articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei astfel de reglementări naționale, în măsura în care aceasta nu determină o inegalitate de tratament între posturile de televiziune naționale și furnizorii de publicitate pe internet în ceea ce privește difuzarea de publicitate la nivel regional, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-481/19, Consob</u> - Articolul 14 alineatul (3) din Directiva 2003/6/CE privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipularile pieței (abuzul de piață) și articolul 30 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6 și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE, citite în lumina articolelor 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că permit statelor membre să nu sancționeze o persoană fizică ce, în cadrul unei investigații desfășurate în privința sa de autoritatea competentă în temeiul directivei menționate sau al regulamentului menționat, refuză să îi furnizeze acesteia răspunsuri din care poate reieși răspunderea sa pentru o faptă ilicită pasibilă de sancțiuni administrative care prezintă un caracter penal sau răspunderea sa penală. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Libera circulație a lucrătorilor	<u>Cauzele conexate C-407/19 și C-471/19, Katoen Natie Bulk Terminals și General Services Antwerp</u> - Articolele 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care obligă persoanele sau întreprinderile care doresc să desfășoare activități portuare într-o zonă portuară, inclusiv activități străine de încărcare și de descărcare a navelor în sens strict, să recurgă doar la muncitori portuari recunoscuți ca atare în conformitate cu condițiile și modalitățile stabilite în aplicarea acestei reglementări, în măsura în care condițiile și modalitățile menționate, pe de o parte, sunt întemeiate pe criterii obiective, nediscriminatorii, cunoscute în prealabil și care permit muncitorilor portuari ai altor state membre să demonstreze că îndeplinesc, în statul lor de origine, cerințe echivalente celor aplicate muncitorilor portuari naționali și, pe de altă parte, nu stabilesc un contingent limitat de muncitori care pot face obiectul unei asemenea recunoașteri. Articolele 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia: - recunoașterea muncitorilor portuari revine unei comisii administrative constituite în mod paritar din membri desemnați de organizațiile patronale și de organizațiile lucrătorilor; - această comisie decide de asemenea, în funcție de nevoia de forță de muncă, dacă muncitorii recunoscuți trebuie sau nu să fie incluși într-un contingent de lucrători portuari, înțelegându-se că, pentru muncitorii portuari neincluși în acest contingent, durata recunoașterii lor este limitată la durata contractului lor de muncă, astfel încât trebuie inițiată o nouă procedură de recunoaștere pentru fiecare nou contract pe care aceștia îl încheie, și

- nu se prevede niciun termen maxim în care comisia menționată trebuie să decidă.

Articolele 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale potrivit căreia, cu excepția cazului în care poate demonstra că îndeplinește în alt stat membru condiții echivalente, un lucrător trebuie, pentru a fi recunoscut drept muncitor portuar:

- să fie declarat apt din punct de vedere medical pentru munca portuară de către un serviciu extern pentru prevenire și protecție la locul de muncă la care este afiliată o organizație la care toți angajatorii care își desfășoară activitatea în zona portuară în cauză trebuie să se afilieze în mod obligatoriu;

- să promoveze testele psihotehnice realizate de organul desemnat în acest sens de organizația patronală menționată;

- să urmeze timp de trei săptămâni cursuri pregătitoare referitoare la securitatea la locul de muncă și care vizează obținerea unei calificări profesionale și

- să promoveze proba finală,

în măsura în care misiunea încredințată organizației patronale și, dacă este cazul, sindicatelor muncitorilor portuari recunoscuți în desemnarea organelor însărcinate cu efectuarea unor astfel de examene, teste sau probe nu este de natură să repună în discuție caracterul transparent, obiectiv și imparțial al acestora din urmă.

Articolele 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia muncitorii portuari, recunoscuți ca atare în conformitate cu regimul juridic care le era aplicabil înainte de intrarea în vigoare a acestei reglementări, păstrează, în temeiul acesteia din urmă, calitatea de muncitori portuari recunoscuți și sunt incluși în contingentul de muncitori portuari prevăzut de reglementarea menționată.

Articolele 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede că transferul unui muncitor portuar în contingentul de lucrători ai unei alte zone portuare decât cea în care a obținut recunoașterea sa este supus unor condiții și modalități stabilite printr-un contract colectiv de muncă, în măsura în care acestea din urmă se dovedesc necesare și proporționale în raport cu obiectivul de a asigura securitatea în fiecare zonă portuară, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Articolele 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede că lucrătorii logistici trebuie să dispună de un „certificat de securitate”, emis pe baza prezentării cărții lor de identitate și a contractului lor de muncă și ale cărui modalități de emisie, precum și procedura care trebuie urmată pentru obținerea sa sunt stabilite printr-un contract colectiv de muncă, în măsura în care condițiile de eliberare a unui astfel de certificat sunt necesare și proporționale cu obiectivul de a garanta securitatea în zonele portuare, iar procedura prevăzută pentru obținerea sa nu impune sarcini administrative nerezonabile și disproporționate.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Libera circulație a capitalurilor	<u>Cauza C-403/19, Société Générale</u> - Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care, în cadrul unui regim ce urmărește compensarea dublei impunerii a dividendelor percepute de o societate supusă impozitului pe profit din acest stat membru în care este stabilită, care au făcut obiectul unei prelevări de către un alt stat membru, acordă unei astfel de societăți un credit fiscal plafonat la cuantumul pe care l-ar primi acest prim stat membru dacă numai respectivele dividende ar fi supuse impozitului pe profit, fără compensarea în totalitate a prelevării plătite în acest alt stat membru.
Cercetare și dezvoltare tehnologică	<u>Cauza C-389/19 P, Comisia/Suedia</u> - Curtea de Justiție: - a anulat punctul 2 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului UE în cauza T-837/16, Suedia/Comisia, și a respins în rest recursul introdus de Comisie; - totodată, a menținut efectele Deciziei de punere în aplicare C(2016) 5644 final a Comisiei din 7 septembrie 2016 de autorizare a anumitor utilizări ale sulfocromatului galben de plumb și ale cromatului molibdat sulfat roșu de plumb în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 până la pronunțarea din nou, de către respectiva instituție UE, cu privire la cererea de autorizare prezentată de DCC Maastricht BV.
Politica comercială comună	<u>Cauza C-324/19, eurocylinder systems</u> - Curtea de Justiție a amintit că existența unui pericol de prejudiciu important pentru industria Uniunii trebuie stabilită la data adoptării unei măsuri antidumping - în speță, la data adoptării Regulamentului (CE) nr. 926/2009 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite la importurile anumitor țevi și tuburi fără sudură, din fier sau oțel, originare din Republica Populară Chineză (regulamentul în litigiu). În măsura în care, prin adoptarea regulamentulului în litigiu, Consiliul a încălcat dispozițiile coroborate ale articolului 3 alineatul (9) și ale articolului 9 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 461/2004 (regulamentul de bază), întrucât nu a stabilit că, la data adoptării regulamentulului în litigiu, exista un pericol de prejudiciu important pentru industria Uniunii, Curtea de Justiție a constatat că Regulamentul (CE) nr. 926/2009 este nevalid.
Politica externă și de securitate comună	<u>Cauza T-258/20, Klymenko/Consiliul</u> – Tribunalul UE a anulat Decizia (PESC) 2020/373 de modificare a Deciziei 2014/119/PESC privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Ucraina și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/370 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 208/2014 privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Ucraina, în măsura în care numele domnului Oleksandr Viktorovych Klymenko a fost menținut pe lista persoanelor, entităților și organismelor cărora li se aplică aceste măsuri restrictive. Totodată, instanța UE a menținut efectele articolului 1 din Decizia

2020/373 față de domnul Klymenko până la data expirării termenului de recurs prevăzut la articolul 56 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene sau, în cazul în care în acest termen este introdus un recurs, până la respingerea recursului.

Cauza T-157/19, Șanlı/Consiliul – Constatând neîndeplinirea de către Consiliul UE a obligației de motivare a deciziei sale, Tribunalul UE a anulat Decizia (PESC) 2019/25 de modificare și de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și de abrogare a Deciziei (PESC) 2018/1084 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/24 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/1071, în măsura în care îl privesc pe domnul Dalokay Șanlı.

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene
în luna martie 2021**

Domeniul	Decizii CJUE
Fiscalitate, Uniune vamală	<u>Cauza C-856/19, Comisia/Ungaria</u> – Prin aplicarea unei accize globale mai mici de 60% din prețul mediu ponderat de vânzare cu amănuntul al țigaretelor eliberate pentru consum și prin perceperea unei accize mai mici de 115 EUR pe 1 000 de țigarete după expirarea perioadei de tranziție până la 31 decembrie 2017, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 10 alineatele (2) și (3) din Directiva 2011/64/UE privind structura și ratele accizelor aplicate tutunului prelucrat. <u>Cauza C-507/20, FGSZ</u> - Articolul 90 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu principiile neutralității fiscale și efectivității trebuie interpretat în sensul că, atunci când un stat membru stabilește un termen de prescripție la expirarea căruia persoana impozabilă, care dispune de o creanță devenită definitiv nerecuperabilă, nu mai poate invoca dreptul său de a obține o reducere a bazei de impozitare, acest termen trebuie să înceapă să curgă nu de la data executării obligației de plată prevăzute inițial, ci de la data la care creanța a devenit definitiv nerecuperabilă. <u>Cauza C-48/20, P. (Carduri de carburant)</u> - Articolul 203 din Directiva 2006/112/CE și principiile proporționalității și neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA) trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care nu permite unei persoane impozabile de bună-credință să regularizeze facturi care menționează în mod nejustificat TVA ca urmare a deschiderii unei proceduri de inspecție fiscală, cu toate că destinatarul facturilor respective ar fi avut dreptul la rambursarea taxei dacă operațiunile ce fac obiectul facturilor menționate ar fi fost declarate în mod corespunzător. <u>Cauza C-7/20, Hauptzollamt Münster (Locul nașterii datoriei de plată a TVA)</u> - Articolul 71 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că TVA la import aferentă unor bunuri supuse unor taxe vamale ia naștere în statul membru în care a avut loc constatarea nerespectării unei obligații impuse de legislația vamală a Uniunii atunci când bunurile în cauză, chiar dacă au fost introduse fizic pe teritoriul vamal al Uniunii într-un alt stat membru, au intrat în circuitul economic al Uniunii în statul membru în care s-a efectuat constatarea menționată. <u>Cauza C-907/19, Q-GmbH (Asigurare privind riscurile speciale)</u> - Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că scutirea de TVA pe care o prevede nu se aplică serviciilor prestate de o persoană impozabilă care includ furnizarea unui produs de asigurare unei societăți de asigurări și, cu titlu accesoriu, distribuirea acestui produs în contul acestei societăți, precum și gestionarea contractelor de asigurare încheiate, în ipoteza în care instanța de trimitere ar califica aceste prestații drept prestație unică în raport cu TVA. <u>Cauza C-895/19, A. (Exercitarea dreptului de deducere)</u> - Articolele 167 și 178 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia

exercitarea dreptului de deducere a TVA aferente unei achiziții intracomunitare, în cursul aceleiași perioade fiscale ca și cea în care TVA este datorată, este subordonată menționării TVA datorate în declarația fiscală depusă într-un termen de trei luni de la sfârșitul lunii în care a luat naștere obligația fiscală care privește bunurile achiziționate.

Cauza C-812/19, Danske Bank - Articolul 9 alineatul (1) și articolul 11 din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretate în sensul că, în scopuri de TVA, sediul principal al unei societăți, situat într-un stat membru și care face parte dintr-un grup TVA constituit în temeiul acestui articol 11, și sucursala acestei societăți, stabilită într-un alt stat membru, trebuie considerate persoane impozabile distincte atunci când sediul principal respectiv furnizează sucursalei menționate servicii, imputându-i costurile acestora.

Cauza C-802/19, Firma Z - Articolul 90 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul că o farmacie stabilită într-un stat membru nu poate reduce baza sa de impozitare în cazul în care efectuează, în calitate de livrări intracomunitare scutite de TVA în acest stat membru, livrări de produse farmaceutice unei case de asigurări obligatorii de sănătate stabilite într-un alt stat membru și acordă o reducere persoanelor acoperite de această asigurare.

Cauza C-581/19, Frenetikexito - Directiva 2006/112/CE trebuie interpretată în sensul că, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, un serviciu de monitorizare nutrițională furnizat de un profesionist certificat și autorizat în cadrul unor unități sportive și, eventual, în cadrul unor programe care includ și servicii de menținere a bunăstării și a condiției fizice constituie o prestare de servicii distinctă și independentă și nu este susceptibilă să intre sub incidența scutirii prevăzute la articolul 132 alineatul (1) litera (c) din această directivă.

Cauza C-459/19, Wellcome Trust - Articolul 44 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/8/CE, trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană impozabilă care desfășoară o activitate fără caracter economic în scop profesional achiziționează servicii în scopul acestei activități fără caracter economic, serviciile respective trebuie considerate ca fiind furnizate respectivei persoane impozabile „care acționează ca atare”, în sensul acestui articol.

Cauza C-220/19, Promociones Oliva Park - Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2008/118/CE privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede perceperea unui impozit aplicat producției și introducerii de energie electrică în rețeaua electrică pe teritoriul național și a cărui bază de impozitare este constituită din cuantumul total al veniturilor contribuabilului obținute din desfășurarea acestor activități, fără a lua în considerare cantitatea de energie electrică produsă efectiv și introdusă în această rețea.

Articolul 1 și articolul 3 alineatele (1) și (2), precum și alineatul (3) litera (a) din Directiva 2009/28/CE privind promovarea utilizării energiei electrice din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE, această din urmă literă fiind coroborată cu articolul 2 al doilea paragraf litera (k) din aceeași directivă, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede perceperea unui impozit care se aplică în cotă unică producției de energie electrică și introducerii sale în rețeaua electrică, inclusiv atunci când această energie electrică este produsă din surse regenerabile, și care nu are ca obiectiv protecția mediului, ci sporirea volumului veniturilor bugetare.

	Articolul 107 alineatul (1) TFUE și articolele 32-34 din Directiva 2009/72/CE privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede perceperea unui impozit național care se aplică producției și introducerii de energie electrică în rețeaua electrică pe teritoriul unui stat membru în cazul în care acest impozit nu este aplicabil introducerii în această rețea a energiei electrice produse în celelalte state membre. <u>Cauza C-941/19, Samohyl group</u> - Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, în versiunea care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1101/2014, trebuie interpretată în sensul că un produs care constă într-o soluție destinată pisicilor, cu aplicare locală pe piele („spot-on”) cu ajutorul unor pipete (0,5 ml), care conține substanța activă denumită fipronil (50 mg în fiecare pipetă pipetă), precum și excipienți precum butilhidroxianisol E320, butilhidroxitoluen E321, alcool benzilic și dietilenglicol-monoetileter se impune a fi clasificat, sub rezerva aprecierii instanței de trimitere a tuturor elementelor de fapt de care dispune, la poziția tarifară 3808 din această nomenclatură, ca „insecticid”.
Libera circulație a capitalurilor	<u>Cauza C-388/19, Autoridade Tributária e Aduaneira (Impozitarea câștigurilor din proprietăți imobiliare)</u> - Articolul 63 TFUE coroborat cu articolul 65 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care, pentru a permite ca câștigurile provenite din cesiunea unor bunuri imobile situate în acest stat membru de o persoană impozabilă rezidentă în alt stat membru să nu fie supuse unei sarcini fiscale superioare celei care ar fi aplicată pentru același tip de operațiune câștigurilor realizate de un rezident al primului stat membru, face ca regimul de impozitare aplicabil să depindă de alegerea persoanei impozabile menționate.
Transporturi	<u>Cauza T-674/20, TLP/Parlamentul și Consiliul</u> – Tribunalul Uniunii Europene a respins ca tardivă acțiunea introdusă, în temeiul articolului 263 TFUE, de Związek pracodawców transport i logistyka Polska (TLP) – organizație patronală din Polonia – având ca obiect anularea: - Regulamentului (UE) 2020/1055 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier, - Directivei (UE) 2020/1057 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 și - articolului 1 punctul 6 litera d), a articolului 1 punctul 15 și a articolului 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2020/1054 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor. <u>Cauzele conexe C-870/19 și C-871/19, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze</u> - Articolul 15 alineatul (7) din Regulamentul (CEE) nr. 3821/85 privind aparatura de înregistrare în transportul rutier, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 561/2006, și articolul 19 din Regulamentul nr. 561/2006 trebuie interpretate în sensul că, în cazul neprezentării, de către conducătorul unui vehicul de transport rutier care face obiectul unui control, a foilor de înregistrare ale aparatului de

	înregistrare referitoare la mai multe zile de activitate din perioada care acoperă ziua controlului și cele 28 de zile precedente, autoritățile competente ale statului membru în care are loc controlul sunt obligate să constate doar o încălcare unică în sarcina acestui conducător și să nu îi aplice decât o singură sancțiune pentru respectiva încălcare. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-28/20, Airhelp</u> - Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că o mișcare de grevă inițiată la apelul unui sindicat al personalului unui operator efectiv de transport aerian cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația națională, în special a termenului de preaviz impus de aceasta, destinată să exprime revendicările lucrătorilor acestui operator de transport și la care a participat o categorie de personal indispensabilă pentru realizarea unui zbor, nu intră în sfera noțiunii de „împrejurare excepțională” în sensul acestei dispoziții. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Drepturi fundamentale	<u>Cauza C-746/18, Prokuratuur (Condiții de acces la date privind comunicațiile electronice)</u> - Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, citit în lumina articolelor 7, 8 și 11, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite accesul autorităților publice la un ansamblu de date de transfer sau de date de localizare care pot să furnizeze informații cu privire la comunicațiile efectuate de un utilizator al unui mijloc de comunicare electronică sau cu privire la localizarea echipamentelor terminale pe care le utilizează acesta și să permită să se deducă concluzii precise cu privire la viața sa privată, în scopul prevenirii, investigării, detectării și urmăririi penale a infracțiunilor, fără ca acest acces să fie limitat la proceduri care vizează combaterea infracționalității grave sau prevenirea amenințărilor grave la adresa siguranței publice, independent de întinderea perioadei pentru care se solicită accesul la aceste date, de volumul sau de natura datelor disponibile pentru o astfel de perioadă. Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, citit în lumina articolelor 7, 8 și 11, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care conferă competență Ministerului Public, a cărui misiune este de a conduce procedura de urmărire penală și de a exercita, dacă este cazul, acțiunea publică în cadrul unei proceduri ulterioare, pentru a autoriza accesul unei autorități publice la datele de transfer și la datele de localizare în scopul desfășurării unei urmăriri penale. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Cooperare judiciară în materie civilă	<u>Cauza C-307/19, Obala i lučice</u> - Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat și situat pe un drum public, inițiată de o societate care a fost mandatată de o autoritate locală pentru administrarea unor astfel de locuri de parcare.

	Articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu intră sub incidența noțiunii de „închiriere a unor imobile”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public. Articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că: - ține de „materia contractuală”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe care decurge dintr-un contract ce are ca obiect parcare pe unul dintre locurile de parcare marcate, situate pe un drum public, organizate și administrate de o societate mandatată în acest sens și - acest contract constituie un contract de prestare de servicii în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din regulamentul menționat. <u>Cauza C-603/20 PPU, MCP</u> - Articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentul (CE) nr. 1347/2000, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2116/2004, trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil unei situații în care se constată că un copil a dobândit, la momentul introducerii unei cereri în materia răspunderii părintești, reședința obișnuită într-un stat terț ca urmare a unei răpiri în acest stat. În această ipoteză, competența instanței sesizate va trebui să fie stabilită în conformitate cu convențiile internaționale aplicabile sau, în lipsa unei astfel de convenții internaționale, în conformitate cu articolul 14 din acest regulament. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Spațiul de securitate, libertate și justiție	<u>Cauza C-193/19, Migrationsverket</u> - Articolul 25 alineatul (1) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 265/2010, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care permite eliberarea, prelungirea sau reînnoirea unui permis de ședere în scopul reîntregirii familiei, solicitate de pe teritoriul acestui stat membru de un resortisant al unei țări terțe care face obiectul unei alerte în Sistemul de Informații Schengen, emise în scopul de a i se refuza intrarea în spațiul Schengen, și a cărui identitate nu a putut fi stabilită prin intermediul unui document de călătorie valabil, atunci când interesele statului membru care a emis alerta, consultat în prealabil, au fost luate în considerare, iar permisul de ședere nu este eliberat, prelungit sau reînnoit decât pentru „motive serioase”, în sensul acestei dispoziții. Regulamentul (UE) 2016/399 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen), în special articolul 6 alineatul (1) litera (a) din acesta, trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unui resortisant al unei țări terțe care se află într-o asemenea situație. <u>Cauza C-949/19, Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.</u> - Articolul 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013, trebuie interpretat în sensul că nu se aplică resortisantului unui stat terț căruia i s-a refuzat eliberarea unei vize de lungă ședere. Dreptul Uniunii, în special articolul 34 alineatul (5) din Directiva (UE) 2016/801 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că impune statelor membre obligația de a prevedea o procedură privind o cale de atac împotriva deciziilor de refuz al eliberării

unei vize de lungă ședere pentru studii, în sensul acestei directive, ale cărei modalități intră sub incidența ordinii juridice a fiecărui stat membru, cu respectarea principiilor echivalenței și efectivității, fiind necesar ca această procedură să garanteze, într-un anumit stadiu, o cale de atac jurisdicțională. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă cererea de eliberare a unei vize naționale de lungă ședere pentru studii în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

Cauza C-648/20 PPU, Svishtov Regional Prosecutor's Office - Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale și a jurisprudenței Curții, trebuie interpretat în sensul că cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare (MEA) în scopul urmăririi penale nu sunt îndeplinite atunci când atât MEA, cât și decizia judiciară pe care se grefează acesta sunt emise de un procuror, care poate fi calificat drept „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, dar nu pot face obiectul unui control jurisdicțional în statul membru emitent înainte de predarea persoanei căutate de către statul membru de executare.

Cauza C-488/19, Minister for Justice and Equality (Mandat de arestare - Condamnare într-un stat terț, membru al SEE) - Articolul 1 alineatul (1) și articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie să fie interpretate în sensul că un MEA poate fi emis în temeiul unei decizii judiciare a statului membru emitent prin care se dispune executarea în acest stat membru a unei pedepse pronunțate de o instanță dintr-un stat terț atunci când, în temeiul unui acord bilateral între aceste state, hotărârea în cauză a fost recunoscută printr-o decizie a unei instanțe din statul membru emitent. Cu toate acestea, emiterea MEA este supusă următoarelor condiții:

- ca persoana căutată să fi fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin patru luni și
- ca procedura care a condus la adoptarea în statul terț a hotărârii judecătorești recunoscute ulterior în statul membru emitent să fi respectat drepturile fundamentale și în special obligațiile care decurg din articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale.

Articolul 4 punctul 7 litera (b) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie să fie interpretat în sensul că, în prezența unui MEA emis în temeiul unei decizii judiciare a statului membru emitent care permite executarea în acest stat membru a unei pedepse pronunțate de o instanță dintr-un stat terț, în cazul în care infracțiunea vizată a fost săvârșită pe teritoriul acestui din urmă stat, problema dacă această infracțiune a fost săvârșită „în afara teritoriului statului membru emitent” trebuie să fie soluționată luând în considerare competența penală a acestui stat terț - în speță, Regatul Norvegiei - care a permis urmărirea acestei infracțiuni, iar nu pe cea a statului membru emitent.

Cauza C-112/20, Statul belgian - Articolul 5 din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală coroborat cu articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că statele membre sunt obligate să acorde atenția cuvenită intereselor superioare ale copilului înainte de a adopta o decizie de returnare, însoțită de o interdicție de intrare, chiar atunci când destinatarul acestei decizii nu este un minor, ci tatăl acestuia.

Politica socială

Cauza C-585/19, Academia de Studii Economice din București - Articolul 2 punctul 1 și articolul 3 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care un lucrător a încheiat mai multe contracte de muncă cu același angajator, perioada minimă de repaus zilnic, care este prevăzută la acest articol 3, se aplică acestor contracte considerate în ansamblul lor, iar nu fiecăruia dintre contractele menționate luate în considerare în mod separat.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele C-580/19, Stadt Offenbach am Main (Perioadă de gardă a unui pompier), și C-344/19, Radioteleviziya Slovenija (Perioadă de gardă într-un loc izolat) -

Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2003/88/CE trebuie interpretat în sensul că o perioadă de gardă în regim de permanență nu constituie în integralitate timp de lucru, în sensul acestei dispoziții, decât dacă, dintr-o apreciere globală a ansamblului circumstanțelor speței, în special a consecințelor unui astfel de interval de timp și, eventual, a frecvenței medii de intervenție în această perioadă, rezultă că constrângerile impuse lucrătorului în perioada de gardă respectivă sunt de o asemenea natură încât afectează în mod obiectiv și foarte semnificativ posibilitatea acestuia din urmă de a gestiona liber, în aceeași perioadă, timpul în care serviciile sale profesionale nu sunt solicitate și de a consacra acest timp propriilor interese, în următoarele ipoteze:

- lucrătorul trebuie să poată ajunge la marginea orașului său de repartitie într-un interval de 20 de minute, cu echipamentul de intervenție și cu vehiculul de serviciu pus la dispoziție de angajatorul său, utilizând drepturile speciale în raport cu Codul rutier și drepturile de trecere aferente acestui vehicul, *respectiv*

- lucrătorul trebuie doar să poată fi contactat prin telefon și să poată ajunge la locul său de muncă, în caz de nevoie, în interval de o oră, putând totodată fi cazat într-o locuință de serviciu pusă la dispoziția sa de angajatorul său la acest loc de muncă, dar fără a fi obligat să rămână acolo. În această ultimă ipoteză, caracterul nefavorabil activităților recreative al împrejurimilor imediate ale locului în cauză este lipsit de relevanță în scopul unei astfel de aprecieri.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-841/19, Fogasa - Articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 din Directiva 2006/54/CE privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care, în ceea ce privește plata de către instituția națională responsabilă a salariilor și a indemnizațiilor neplătite lucrătorilor din cauza insolvenței angajatorului lor, prevede un plafon al acestei plăți pentru lucrătorii cu normă întreagă, care, în cazul lucrătorilor pe fracțiune de normă, este redus proporțional cu timpul de lucru efectuat de aceștia din urmă în raport cu timpul de lucru efectuat de lucrătorii cu normă întreagă.

Cauza C-523/20, Koppány 2007 - Articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 de extindere a Regulamentelor (CE) nr. 883/2004 și (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe cărora nu le erau deja aplicabile regulamentele respective exclusiv pe motivul naționalității lor trebuie interpretat în sensul că resortisanții țărilor terțe cu reședința temporară într-un stat membru în temeiul unui permis de ședere, care dispun de o declarație asupra locului reședinței lor, validată de autoritatea competentă în ceea ce privește cetățenii străini, și care lucrează în diferite state membre în serviciul unui angajator stabilit în statul membru de reședință, pot invoca beneficiul regulilor de coordonare prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat de Regulamentul (UE) nr.

	465/2012 și de Regulamentul (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, astfel încât să fie determinată legislația în materia securității sociale aplicabilă lor, din moment ce aceștia locuiesc și lucrează legal pe teritoriul statelor membre. <u>Cauza C-652/19, Consulmarketing</u> - O reglementare națională care prevede aplicarea concurență, în cursul uneia și aceleiași proceduri de concediere colectivă, a două regimuri diferite de protecție a lucrătorilor cu contracte pe durată nedeterminată, în cazul concedierii colective efectuate cu încălcarea criteriilor destinate să stabilească lucrătorii care vor face obiectul acestei proceduri, nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/59/CE privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective și, prin urmare, nu poate fi examinată în raport cu drepturile fundamentale garantate de cartă și în special cu articolele 20 și 30 din aceasta. Clauza 4 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999 și anexat la Directiva 1999/70/CE privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care extinde un nou regim de protecție a lucrătorilor cu contracte pe durată nedeterminată, în cazul concedierii colective nelegale, la lucrătorii al căror contract pe durată determinată, încheiat înainte de data intrării în vigoare a acestei reglementări, este transformat în contract pe durată nedeterminată după această dată.
Sănătate publică	<u>Cauza C-96/20, Ordine Nazionale dei Biologi și alții</u> - Articolul 9 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2002/98/CE privind stabilirea standardelor de calitate și securitate pentru recoltarea, controlul, prelucrarea, stocarea și distribuirea sângelui uman și a componentelor sanguine și de modificare a Directivei 2001/83/CE coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că pot fi desemnate ca persoană responsabilă pentru un centru de transfuzie sanguină numai persoanele care sunt titulare ale unei diplome în medicină și în chirurgie, cu condiția ca această reglementare să respecte în toate privințele dreptul Uniunii. <u>Cauza C-912/19, Agrimotion</u> - Articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului trebuie interpretat în sensul că numai titularul unui permis de comerț paralel poate introduce un produs fitosanitar pe piața statului membru care a acordat acest permis.
Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire	<u>Cauza C-739/19, An Bord Pleanála</u> - Articolul 5 din Directiva 77/249/CEE de facilitare a exercitării efective a libertății de a presta servicii de către avocați trebuie interpretat în sensul că: - având în vedere obiectivul bunei administrări a justiției, acesta nu se opune ca atare ca unui avocat, prestator de servicii de reprezentare a clientului său, să i se impună să acționeze în colaborare cu un avocat care profesează în fața instanței sesizate și care ar fi responsabil, dacă este cazul, față de această instanță, în cadrul unui sistem care impune avocaților obligații deontologice și procedurale precum cele de a prezenta instanței sesizate orice element juridic, legislativ sau jurisprudențial, în vederea bunei desfășurări a procedurii, de care justițiabilul este scutit dacă decide să se reprezinte singur; - în lumina obiectivului bunei administrări a justiției, obligația unui avocat vizitator de a acționa în colaborare cu un avocat care profesează pe lângă instanța sesizată, într-un sistem în care aceștia din urmă au posibilitatea de a-și defini rolurile respective,

avocatul care profesează pe lângă instanța sesizată având în general numai vocația de a-l asista pe avocatul vizitator pentru a-i permite să asigure buna reprezentare a clientului și executarea corectă a obligațiilor sale față de această instanță, nu este disproporționată;

- o obligație generală de a acționa în colaborare cu un avocat care profesează pe lângă instanța sesizată, care nu permite să se țină seama de experiența avocatului vizitator, ar depăși ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului buneii administrări a justiției.

Cauza C-950/19, A - Articolul 22a alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/43/CE privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE și de abrogare a Directivei 84/253/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/56/UE, trebuie interpretat în sensul că un auditor statutar, cum este un partener-cheie de audit desemnat de o firmă de audit în cadrul unei misiuni de audit statutar, trebuie considerat că preia o funcție-cheie de conducere într-o entitate auditată, în sensul dispoziției menționate, de îndată ce încheie cu aceasta din urmă un contract de muncă referitor la această funcție, chiar dacă încă nu a început efectiv activitatea în funcția respectivă.

Cauza C-501/18, Balgarska Narodna Banka - Articolul 7 alineatul (6) din Directiva 94/19/CE privind sistemele de garantare a depozitelor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/14/CE, trebuie interpretat în sensul că dreptul deponentului la despăgubire prevăzut de acest articol acoperă numai restituirea, prin sistemul de garantare a depozitelor, a depozitelor indisponibile ale acestui deponent, în limita cuantumului stabilit la articolul 7 alineatul (1a) din directiva menționată, ca urmare a constatării indisponibilității, de către autoritatea națională competentă, a depozitelor deținute de instituția de credit în cauză, în conformitate cu articolul 1 punctul 3 subpunctul (i) din directiva menționată, așa încât articolul 7 alineatul (6) din aceeași directivă nu poate să întemeieze, în beneficiul deponentului menționat, un drept la repararea prejudiciului cauzat de restituirea tardivă a cuantumului garantat al tuturor depozitelor sale sau de o supraveghere defectuoasă din partea autorităților naționale competente față de instituția de credit ale cărei depozite au devenit indisponibile.

Dispozițiile articolului 1 punctul 3 subpunctul (i) din Directiva 94/19, coroborate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (6) și ale articolului 10 alineatul (1) din aceeași directivă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale sau unei clauze contractuale în temeiul căreia un depozit la o instituție de credit ale cărei plăți au fost suspendate nu devine exigibil decât ca urmare a revocării de către autoritatea competentă a autorizației bancare eliberate acestei instituții și cu condiția ca deponentul să fi solicitat în mod expres restituirea acestui depozit. În temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, orice instanță națională sesizată cu o acțiune în repararea prejudiciului pretins cauzat prin restituirea cuantumului garantat al unui astfel de depozit în afara termenului prevăzut la articolul 10 alineatul (1) din această directivă este obligată să înlăture această reglementare națională sau clauză contractuală în vederea soluționării acțiunii.

Articolul 17 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE, citit în lumina considerentului (27) al acestuia, trebuie interpretat în sensul că o instanță națională trebuie să ia în considerare o recomandare a Autorității bancare europene adoptată în temeiul acestei dispoziții, în vederea soluționării litigiului cu care este sesizată, în special în cadrul unei acțiuni prin care se urmărește angajarea răspunderii unui stat membru pentru prejudicii cauzate unui particular ca urmare a neaplicării sau a aplicării

incorecte sau insuficiente a dreptului Uniunii aflat la originea procedurii de anchetă care a condus la adoptarea acestei recomandări. Particularii vătămați prin încălcarea dreptului Uniunii constatăată printr-o astfel de recomandare, chiar dacă nu sunt destinatarii acesteia, trebuie să se poată întemeia pe recomandarea menționată pentru a obține constatarea, în fața instanțelor naționale competente, a răspunderii statului membru în cauză ca urmare a respectivei încălcări a dreptului Uniunii.

Recomandarea EBA/REC/2014/02 a Autorității bancare europene Băncii Naționale bulgare și Fondului de garantare a depozitelor bancare, cu privire la măsurile necesare pentru a se conforma Directivei 94/19/CE, este nevalidă, întrucât a asimilat decizia Băncii Naționale bulgare de a plasa Korporativna targovska banka AD sub supraveghere specială și de a suspenda obligațiile acesteia unei constatări a indisponibilității depozitelor, în sensul articolului 1 punctul 3 subpunctul (i) din Directiva 94/19.

Articolul 2 a șaptea liniuță din Directiva 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, citit în lumina articolului 17 alineatul (1) și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretat în sensul că o măsură de suspendare a plăților aplicată de o bancă centrală națională unei instituții de credit, ca măsură de reorganizare destinată să mențină sau să restabilească situația financiară a acestei instituții, constituie o ingerință nejustificată și disproporționată în exercitarea dreptului de proprietate al deponenților la respectiva instituție dacă aceasta nu respectă conținutul esențial al acestui drept și dacă, având în vedere riscul iminent de pierderi financiare la care ar fi fost expuși deponenții în caz de faliment al instituției de credit, alte măsuri mai puțin constrângătoare ar fi permis atingerea aceluiași rezultat, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

Dreptul Uniunii, în special principiul răspunderii statelor membre pentru prejudiciile cauzate particularilor ca urmare a încălcării dreptului Uniunii, precum și principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că:

- nu se opune unei reglementări naționale care subordonează dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii de anulare prealabilă a actului administrativ sau a omisiunii administrative aflate la originea prejudiciului, cu condiția ca această anulare, chiar dacă este necesară pentru cererile similare întemeiate pe o încălcare a dreptului național, să nu fie, în practică, exclusă sau foarte limitată;

- se opune unei reglementări naționale care subordonează dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii condiției întemeiate pe caracterul intenționat al prejudiciului cauzat de autoritatea națională în cauză;

- nu se opune unei reglementări naționale care subordonează dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii condiției de a face dovada unui prejudiciu real și cert la momentul introducerii acțiunii, sub rezerva ca această condiție, *pe de o parte*, să nu fie mai puțin favorabilă decât cele aplicabile cererilor asemănătoare întemeiate pe o încălcare a dreptului național și, *pe de altă parte*, să nu fie concepută astfel încât să facă imposibilă sau excesiv de dificilă, având în vedere particularitățile cazurilor concrete, exercitarea unui asemenea drept.

Principiile echivalenței și efectivității trebuie interpretate în sensul că nu impun unei instanțe sesizate cu o acțiune în despăgubire întemeiată formal pe o dispoziție de drept național privind răspunderea statului pentru prejudicii rezultate dintr-o activitate administrativă, dar în susținerea căreia sunt invocate motive întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii ca urmare a unei astfel de activități, să califice din oficiu această acțiune ca fiind întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) TUE, în măsura în care această instanță nu este împiedicată de dispozițiile de drept național aplicabile să examineze

	motivele întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii invocate în susținerea acestei acțiuni.
Protecția consumatorilor	<u>Cauza C-503/20, Banco Santander</u> - Directiva 87/102/CEE de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind creditul de consum, astfel cum a fost modificată prin Directiva 90/88/CEE, și Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directiva 87/102/CEE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, astfel cum a fost interpretată de jurisprudența națională, care prevede o limitare a dobânzii anuale efective globale care poate fi impusă consumatorului în cadrul unui contract de credit de consum în vederea combaterii uzurii, în măsura în care această reglementare nu contravine normelor armonizate prin aceste directive în ceea ce privește, în special, obligațiile de informare. <u>Cauza C-578/19, Kuoni Travel</u> - Articolul 5 alineatul (2) a treia liniuță din Directiva 90/314/CEE privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite, în măsura în care prevede o cauză de exonerare de răspundere a organizatorului unui pachet de servicii pentru călătorii pentru buna executare a obligațiilor care decurg dintr-un contract referitor la o astfel de călătorie, încheiat între organizatorul respectiv și un consumator și reglementat de directiva amintită, trebuie interpretat în sensul că, în cazul neexecutării sau al executării defectuoase a acestor obligații, care decurge din acțiunile unui angajat al unui furnizor de servicii care execută contractul menționat: - acest angajat nu poate fi considerat ca fiind un furnizor de servicii în vederea aplicării acestei dispoziții, iar - organizatorul nu poate fi exonerat de răspunderea care decurge dintr-o asemenea neexecutare sau executare defectuoasă, în temeiul dispoziției menționate. <u>Cauza C-13/19, Ibercaja Banco</u> - Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o clauză dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, al cărui caracter abuziv poate fi constatat pe cale judiciară, să poată face obiectul unui contract de novație între acest profesionist și acest consumator, prin care consumatorul renunță la efectele pe care le-ar produce declararea caracterului abuziv al acestei clauze, cu condiția ca renunțarea respectivă să rezulte dintr-un consimțământ liber și clar al consumatorului, aspect a cărui verificare revine instanței naționale. În schimb, clauza prin care același consumator renunță, în ceea ce privește litigiile viitoare, la acțiunile în justiție întemeiate pe drepturile pe care le deține în temeiul Directivei 93/13 nu este obligatorie pentru consumatorul menționat. Articolul 3 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se poate considera că o clauză a unui contract de împrumut ipotecar încheiat între un profesionist și un consumator, care urmărește modificarea unei clauze potențial abuzive a unui contract anterior încheiat între aceștia sau prevede că acest consumator renunță la orice acțiune în justiție împotriva respectivului profesionist, nu a făcut obiectul unei negocieri individuale, din moment ce același consumator nu a putut avea influență asupra conținutului noii clauze, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. Articolele 3-5 din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că cerința transparenței ce revine unui profesionist în temeiul acestor dispoziții implică faptul că, la încheierea unui contract de novație care, <i>pe de o parte</i>, urmărește modificarea unei clauze potențial abuzive a unui contract încheiat anterior și, <i>pe de altă parte</i>, prevede că consumatorul renunță la orice acțiune în justiție împotriva profesionistului, acest consumator trebuie să fie în măsură să înțeleagă toate consecințele juridice și economice determinante ce decurg pentru el din încheierea acestui contract de novație.

Apropierea legislațiilor	<u>Cauza C-64/20, An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara, Éire agus an tArd-Aighne</u> - Articolul 288 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională care, în cadrul unei proceduri prevăzute în acest scop de dreptul intern, constată că statul membru de care aparține nu și-a îndeplinit obligația de a transpune în mod corect Directiva 2001/82/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la produsele medicamentoase veterinare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/28/CE, să refuze să adopte - pentru motivul că legislația națională îi pare conformă cu Regulamentul (UE) 2019/6 privind produsele medicinale veterinare și de abrogare a Directivei 2001/82/CE, care abrogă această directivă și va fi aplicabil începând de la 28 ianuarie 2022 - o declarație jurisdicțională potrivit căreia acest stat membru nu a transpus în mod corect directiva menționată și este obligat să remedieze această situație. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Concurență	<u>Cauza C-425/19 P, Comisia/Italia și alții</u> - Curtea de Justiție a respins recursul formulat de Comisie împotriva hotărârii Tribunalului Uniunii Europene în cauzele conexe T-98/16, T-196/16 și T-198/16, prin care acesta a stabilit că măsurile adoptate de un consorțiu de bănci italiene pentru a susține unul dintre membrii respectivului consorțiu nu constituie un ajutor de stat întrucât nu sunt imputabile statului italian. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauzele C-562/19 P, Comisia/Polonia, și C-596/19 P, Comisia/Ungaria</u> – Curtea de Justiție a respins recursurile formulate de Comisie împotriva hotărârilor Tribunalului în cauzele T-836/16, respectiv T-20/17 și a stabilit că impozitul polonez în sectorul vânzării cu amănuntul și taxa maghiară de publicitate nu încalcă dreptul Uniunii în materie de ajutoare de stat. Totodată, Curtea de Justiție a arătat că: - având în vedere autonomia fiscală recunoscută statelor membre în afara domeniilor în care dreptul fiscal al Uniunii face obiectul unei armonizări, acestea sunt libere să stabilească sistemul de taxare pe care îl consideră cel mai adecvat, adoptând, dacă este cazul, o taxare progresivă, această putere trebuind, în orice caz, să fie exercitată cu respectarea dreptului Uniunii; - Comisia nu a demonstrat că acele caracteristici ale măsurilor adoptate de legiuitorul polonez și, respectiv, maghiar fuseseră concepute într-un mod vădit discriminatoriu, cu scopul de a eluda cerințele care decurg din dreptul Uniunii în materie de ajutoare de stat. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-362/19 P, Comisia/Fútbol Club Barcelona</u> – Curtea de Justiție a admis recursul formulat de Comisie împotriva hotărârii Tribunalului în cauza T-865/16, prin care a fost anulată decizia instituției UE ce califica drept ajutor de stat regimul fiscal a patru cluburi spaniole de fotbal profesionist. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauzele C-586/16 P, Pharmaceutical Industries și Ranbaxy (UK)/Comisia, C-588/16 P, Generics (UK)/Comisia, C-591/16 P, Lundbeck/Comisia, C-601/16 P, Arrow Group și Arrow Generics/Comisia, C-611/16 P, Xellia Pharmaceuticals și Alpharma/Comisia, și C-614/16 P, Merck/Comisia</u> - Curtea de Justiție a respins recursurile mai multor producători de medicamente împotriva hotărârilor Tribunalului prin care erau confirmate amenzile de aproximativ 150 de milioane EUR aplicate respectivilor producători de către Comisie, în contextul în care a constatat existența unei înțelegeri între respectivii producători vizând întârzierea comercializării versiunii generice a antidepresivului citalopram.

	Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. Cauzele C-152/19 P, Deutsche Telekom/Comisia, și C-165/19 P, Slovak Telekom/Comisia - Curtea a respins recursurile introduse de Deutsche Telekom, societatea mamă a Slovak Telekom, și de aceasta din urmă împotriva hotărârilor Tribunalului referitoare la practicile anticoncurențiale de pe piața slovacă a telecomunicațiilor constatate și sancționate de Comisie. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. Cauzele conexate C-434/19 și C-435/19, Poste Italiane - Articolul 107 TFUE trebuie interpretat în sensul că reprezintă un „ajutor de stat”, în sensul acestei dispoziții, măsura națională prin care concesionarii însărcinați cu perceperea <i>imposta comunale sugli immobili</i> (impozitul municipal pe bunuri imobile) sunt obligați să dispună de un cont curent deschis pe numele lor la Poste Italiane SpA, pentru a permite plata acestui impozit de către contribuabili, și să plătească un comision pentru gestionarea acestui cont curent, cu condiția ca această măsură să fie imputabilă statului, să confere un avantaj selectiv Poste Italiane prin intermediul resurselor de stat și să fie susceptibilă să denatureze concurența și schimburile comerciale dintre statele membre, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
Achiziții publice	Cauza C-771/19, NAMA și alții - Articolul 1 alineatele (1) și (3), articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b), precum și articolul 2a alineatul (2) din Directiva 92/13/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/23/UE, trebuie interpretate în sensul că un ofertant exclus dintr-o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice într-un stadiu anterior etapei atribuirii acestui contract și a cărui cerere de suspendare a executării deciziei prin care a fost exclus din această procedură a fost respinsă poate invoca, în cererea sa de suspendare a executării deciziei de admitere a ofertei unui alt ofertant, introdusă simultan, toate motivele întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii în domeniul achizițiilor publice sau a normelor de drept intern care transpun acest drept, inclusiv motive care nu au legătură cu neregularitățile din cauza cărora a fost exclusă propria sa ofertă. Această posibilitate nu este afectată de împrejurarea că a fost respinsă calea de atac administrativă precontencioasă în fața unui organism național independent care, în temeiul dreptului național, trebuia introdusă în prealabil de acest ofertant împotriva deciziei privind excluderea sa, cu condiția ca această respingere să nu fi dobândit autoritate de lucru judecat. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Principiile, obiectivele și misiunile tratatelor	Cauza C-824/18, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă - Recurs) - În prezența unor modificări ale ordinii juridice naționale care: i. <i>în primul rând</i>, privează o instanță națională de competența sa de a se pronunța în primă și în ultimă instanță asupra unor căi de atac introduse de candidați pentru posturi de judecători la o instanță precum Curtea Supremă din Polonia împotriva unor decizii ale unui organ precum Consiliul Național al Magistraturii de a nu prezenta Președintelui Republicii Polone candidatura acestora, ci pe cea a altor candidați, în vederea unei numiri pe posturile respective, ii. <i>în al doilea rând</i>, prevăd o închidere de plin drept a procedurii în astfel de căi de atac în cazul în care ele sunt încă pendinte, excluzând posibilitatea ca examinarea lor să continue sau ca acestea să fie reintroduse, și

iii. *în al treilea rând*, privează în acest mod o asemenea instanță națională de posibilitatea de a obține un răspuns la întrebările preliminare adresate Curții,

- articolul 267 TFUE și articolul 4 alineatul (3) TUE trebuie interpretate în sensul că se opun unor asemenea modificări atunci când se constată - aspect care trebuie apreciat de instanța de trimitere pe baza tuturor elementelor pertinente - că aceste modificări au avut ca efecte specifice împiedicarea Curții să se pronunțe cu privire la întrebări preliminare precum cele care i-au fost adresate de această instanță și excluderea oricărei posibilități de reiterare în viitor, de către o instanță națională, a unor întrebări similare acestora;
- articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că se opune unor astfel de modificări atunci când se constată - aspect care trebuie apreciat de instanța de trimitere pe baza tuturor elementelor pertinente - că aceste modificări sunt de natură să dea naștere unor îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea judecătorilor numiți, de Președintele Republicii Polone, în baza deciziilor Consiliului Național al Magistraturii menționat, în privința unor elemente exterioare, în special a unor influențe directe sau indirecte ale puterilor legislative și executive, și referitoare la neutralitatea lor în raport cu interesele care se înfruntă și, astfel, pot conduce la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a judecătorilor respectivi de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept.

În cazul unei încălcări dovedite a articolelor menționate, principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune instanței de trimitere să lase neaplicate modificările în cauză, indiferent dacă acestea sunt de origine legislativă sau constituțională, și să continue, în consecință, să își asume competența care îi aparține de a soluționa litigiile cu care era sesizată înainte de survenirea acestor modificări.

Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că se opune unor dispoziții prin care se modifică stadiul dreptului național în vigoare și în temeiul căroră:

- *pe de o parte*, în pofida introducerii de către un candidat pentru un post de judecător la o instanță precum Curtea Supremă a unei căi de atac împotriva deciziei unui organ precum Consiliul Național al Magistraturii de a nu reține candidatura sa, ci de a prezenta Președintelui Republicii Polone pe cea a altor candidați, această decizie are un caracter definitiv în măsura în care îi prezintă pe acești alți candidați, astfel încât calea de atac respectivă nu împiedică numirea acestora din urmă de către Președintele Republicii, iar eventuala anulare a deciziei menționate, în măsura în care prin ea nu a fost prezentat reclamantul în vederea numirii, nu poate conduce la o nouă apreciere a situației acestuia din urmă în scopul atribuirii eventuale a postului în cauză și
- *pe de altă parte*, o astfel de cale de atac nu poate fi întemeiată pe un motiv privind o evaluare necorespunzătoare a respectării de către candidați a criteriilor luate în considerare la adoptarea unei decizii referitoare la prezentarea propunerii de numire, atunci când se constată - aspect care trebuie apreciat de instanța de trimitere pe baza tuturor elementelor pertinente -, că aceste dispoziții sunt de natură să dea naștere unor îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea judecătorilor astfel numiți de Președintelui Republicii pe baza deciziilor Consiliului Național al Magistraturii, în privința unor elemente exterioare, în special a unor influențe directe sau indirecte ale puterilor legislative și executive poloneze, și referitoare la neutralitatea lor în raport cu interesele care se pot înfrunta și, astfel, pot conduce la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a judecătorilor respectivi de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept.

	În cazul unei încălcări dovedite a articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune instanței de trimitere să înlăture dispozițiile menționate în favoarea aplicării dispozițiilor naționale aflate anterior în vigoare, exercitând totodată ea însăși controlul jurisdicțional prevăzut de aceste din urmă dispoziții. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Proprietate intelectuală și industrială	Cauza C-392/19, VG Bild-Kunst - Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat în sensul că reprezintă o comunicare publică în sensul acestei dispoziții încorporarea prin tehnica framingului într-o pagină de internet a unui terț a operelor protejate de dreptul de autor puse la dispoziția publicului cu acces liber cu autorizarea titularului dreptului de autor pe un alt site internet atunci când această încorporare eludează măsuri de protecție împotriva framingului adoptate sau impuse de respectivul titular. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. Cauza T-515/19, Lego/EUIPO – Tribunalul a stabilit că EUIPO a declarat, în mod greșit, nulitatea unui desen sau model industrial al unei cărămizi dintr-un set de joc de construcție LEGO, întrucât nu a identificat toate caracteristicile aspectului produsului vizat de desenul sau modelul industrial contestat și, <i>a fortiori</i>, nu a stabilit că toate aceste caracteristici erau impuse exclusiv de funcția tehnică a acestui produs. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Agricultură și pescuit	Cauza C-400/19, Comisia/Ungaria (Marje de profit) - Prin adoptarea articolului 3 alineatul (2) litera u) din Legea nr. XCV din 2009 privind interzicerea practicilor comerciale neloiale care îi afectează pe furnizorii de produse agricole și alimentare și prin restrângerea, în acest fel, a modalităților de stabilire a prețurilor de vânzare ale produselor agricole și alimentare, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007. Cauza C-365/19, Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg - Articolul 30 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 1307/2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 coroborat cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) nr. 639/2014 de completare a Regulamentului nr. 1307/2013 și de modificare a anexei X la regulamentul menționat trebuie interpretat în sensul că un tânăr fermier, în înțelesul articolului 30 alineatul (11) litera (a) din Regulamentul nr. 1307/2013 coroborat cu articolul 50 alineatul (2) din acest regulament, care a beneficiat deja, în temeiul articolului 24 din regulamentul menționat, de o primă alocare de drepturi la plată până la nivelul hectarelor eligibile pe care le-a declarat la momentul cererii sale, are dreptul să primească, ulterior, o alocare suplimentară de drepturi la plată din rezerva națională, egală cu numărul adițional de hectare eligibile pe care le deține la momentul respectiv și pentru care nu deține niciun drept la plată. Acest drept este condiționat de existența de fonduri disponibile suficiente în rezervele națională sau regionale. În caz contrar, alocarea va trebui efectuată astfel încât să se asigure tratamentul egal al fermierilor eligibili la drepturi în conformitate cu articolul 30 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1307/2013 și să se evite denaturarea pieței și a concurenței.

Mediu

Cauza C-664/18, Comisia/Regatul Unit (Valori limită – NO₂) – Prin depășirea sistematică și constantă, în 16 zone din Regatul Unit, a valorii-limită anuale pentru dioxid de azot (NO₂) și anume în zonele: UK0001 (zona urbană Greater London); UK0002 (zona urbană West Midlands); UK0003 (zona urbană Greater Manchester); UK0004 (zona urbană West Yorkshire); UK0013 (zona urbană Teesside); UK0014 (The Potteries); UK0018 (Kingston upon Hull); UK0019 (zona urbană Southampton); UK0024 (zona urbană Glasgow); UK0029 (Eastern); UK0031 (South East); UK0032 (East Midlands); UK0033 (North West și Merseyside); UK0034 (Yorkshire și Humberside); UK0035 (West Midlands) și UK0036 (North East), precum și valoarea-limită orară pentru NO₂ în zona UK0001 (zona urbană Greater London), de la intrarea în vigoare a acestor valori-limită la data de 1 ianuarie 2010, Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (1) coroborate cu cele ale Anexei XI la Directiva 2008/50/CE privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa.

Prin neadoptarea, începând cu 11 iunie 2010, a măsurilor potrivite pentru a asigura respectarea valorilor-limită ale NO₂ în toate aceste zone, Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor articolului 23 alineatul (1), citit separat și coroborat cu anexa XV la Directiva 2008/50 și, în special, obligația, prevăzută la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă, de a se asigura ca perioada de depășire a valorilor-limită să fie cât mai scurtă cu putință.

Cauza C-900/19, One Voice și Ligue pour la protection des oiseaux - Articolul 9 alineatele (1) și (2) din Directiva 2009/147/CE privind conservarea păsărilor sălbatice trebuie interpretat în sensul că nu este suficient, în sine, caracterul tradițional al unei metode de capturare a păsărilor pentru a dovedi că o altă soluție satisfăcătoare, în sensul acestei dispoziții, nu poate fi substituită acestei metode.

Articolul 9 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2009/147 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care autorizează, prin derogare de la articolul 8 din această directivă, o metodă de capturare care generează capturi accidentale, atunci când acestea, chiar în număr mic și pe o durată limitată, pot cauza speciilor capturate nevizate alte prejudicii decât unele negliabile.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele conexe C-473/19 și C-474/19, Föreningen Skydda Skogen - Articolul 5 din Directiva 2009/147/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale potrivit căreia interdicțiile prevăzute la această dispoziție vizează numai speciile enumerate în anexa I la această directivă, cele care prezintă un anumit nivel de risc sau care înregistrează o scădere pe termen lung a populației.

Articolul 12 alineatul (1) literele (a)-(c) din Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie interpretat în sensul că:

- se opune unei practici naționale potrivit căreia, în cazul în care o activitate umană precum o activitate de exploatare forestieră sau de amenajare a teritoriului nu vizează în mod evident uciderea sau perturbarea speciilor de animale, interdicțiile prevăzute la această dispoziție se aplică numai dacă există un risc de efecte negative asupra stadiului de conservare a speciilor în cauză și

- protecția oferită prin dispoziția menționată nu încetează să se aplice speciilor care au atins un stadiu corespunzător de conservare.

Articolul 12 alineatul (1) litera (d) din Directiva 92/43 trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale potrivit căreia, în cazul în care, în pofida măsurilor de precauție, se pierde funcționalitatea ecologică permanentă a habitatului speciei în cauză într-o anumită zonă, prin modificare, distrugere sau degradare, în mod direct sau

indirect, în mod individual sau cumulativ, interdicția este aplicată numai în cazul în care stadiul de conservare a speciei în cauză riscă să se deterioreze.

Cauza C-565/19 P, Carvalho și alții/Parlamentul și Consiliul – Curtea de Justiție a respins recursul formulat de reclamanți - persoane fizice din diferite state membre UE (România, Germania, Franța, Italia, Portugalia), din Kenya și Fiji, precum și o asociație de drept suedez - împotriva ordonanței Tribunalului în cauza T-330/18, prin care această din urmă instanță a respins ca inadmisibilă acțiunea în anulare introdusă de reclamanți, întrucât ei nu au demonstrat că actele atacate îi privesc direct și individual, potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene
în luna aprilie 2021**

Domeniul	Decizii CJUE
Fiscalitate, Uniune vamală	<u>Cauza C-108/20, Finanzamt Wilmersdorf</u> - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei practici naționale potrivit căreia dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte este refuzat unei persoane impozabile care a achiziționat bunuri ce au făcut obiectul unei fraude privind TVA săvârșite în amonte în lanțul de livrări și care știa sau ar fi trebuit să știe acest lucru, deși nu a participat activ la fraudă menționată. <u>Cauza C-75/20, Lifosa</u> - Articolul 29 alineatul (1) și articolul 32 alineatul (1) litera (e) punctul (i) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar, precum și articolul 70 alineatul (1) și articolul 71 alineatul (1) litera (e) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că, pentru a stabili valoarea în vamă a mărfurilor importate, nu este necesar să se adauge la valoarea de tranzacție a acestora cheltuielile efectiv suportate de producător pentru transportul acestor mărfuri până la punctul de introducere a lor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, în condițiile în care, conform condițiilor de livrare convenite, obligația de a acoperi aceste cheltuieli este în sarcina producătorului, chiar dacă respectivele cheltuieli depășesc prețul plătit efectiv de importator, cât timp acest preț corespunde valorii reale a mărfurilor menționate, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. <u>Cauza C-935/19, Grupa Warzywna</u> - Articolul 273 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și principiul proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care stabilește în sarcina unei persoane impozabile, care a calificat în mod eronat o operațiune scutită de taxa pe valoarea adăugată (TVA) drept operațiune supusă acestei taxe, o sancțiune egală cu 20 % din cuantumul supraevaluării cuantumului rambursării de TVA solicitate în mod nejustificat, în măsura în care această sancțiune se aplică în mod nediferențiat atât într-o situație în care neregula rezultă dintr-o eroare de apreciere săvârșită de părțile la operațiune cu privire la caracterul impozabil al acesteia din urmă, care se caracterizează printr-o lipsă a vreunui indiciu al unei fraude și al unei pierderi de venituri pentru administrația fiscală, cât și într-o situație în care astfel de împrejurări speciale lipsesc. <u>Cauza C-868/19, Finanzamt für Körperschaften Berlin</u> - Articolul 11 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, citit în lumina principiilor securității juridice, proporționalității și neutralității fiscale, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care subordonează posibilitatea unei societăți de persoane de a forma, împreună cu societatea mamă, un grup ce poate fi calificat ca un singur contribuabil supus taxei pe valoarea adăugată condiției ca asociații societății de persoane să fie doar persoane integrate pe plan financiar în respectiva societate mamă. <u>Cauza C-846/19, Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA</u> - Articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei

pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretat în sensul că constituie o activitate economică, în sensul acestei dispoziții, prestările de servicii efectuate în beneficiul unor persoane majore declarate incapabile de lege și prin care se urmărește protejarea acestora în acțiunile vieții civile, a căror îndeplinire este încredințată prestatorului de o autoritate judiciară în temeiul legii și a căror remunerare este stabilită de aceeași autoritate în mod forfetar sau pe baza unei aprecieri de la caz la caz, ținând seama printre altele de situația financiară a persoanei incapabile, remunerația respectivă putând fi suportată, în plus, de stat dacă aceasta este lipsită de mijloace materiale, atunci când prestațiile menționate sunt efectuate cu titlu oneros, prestatorul obține din acestea venituri cu caracter de continuitate și nivelul total al compensării activității respective este stabilit potrivit unor criterii prin care se urmărește să se garanteze acoperirea costurilor de funcționare suportate de acest prestator.

Articolul 132 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2006/112 trebuie să fie interpretat în sensul că, pe de o parte, constituie „prestări de servicii direct legate de ajutorul social și securitatea socială” prestările de servicii efectuate în beneficiul unor persoane majore declarate incapabile de lege și prin care se urmărește protejarea acestora în acțiunile vieții civile și că, pe de altă parte, nu este exclus ca un avocat care furnizează asemenea prestări de servicii cu caracter social să poată beneficia, pentru întreprinderea pe care o exploatează și în limitele prestărilor menționate, de o recunoaștere ca organism având un caracter social, nefiind însă obligatoriu ca o asemenea recunoaștere să fie acordată prin intervenția unei autorități judiciare decât dacă, prin refuzarea acestei recunoașteri, statul membru în cauză a depășit limitele puterii de apreciere de care dispune în această privință.

Principiul protecției încrederii legitime nu se opune ca administrația fiscală să supună taxei pe valoarea adăugată (TVA) anumite operațiuni care se raportează la o perioadă împlinită, într-o situație în care această administrație a acceptat timp de mai mulți ani declarațiile de TVA ale persoanei impozabile care nu includeau operațiunile de aceeași natură în operațiunile impozabile și în care persoana impozabilă se află în imposibilitatea de a recupera TVA datorată de la cei care au remunerat aceste operațiuni, considerându-se, în acest caz, că remunerațiile deja plătite includ deja această TVA.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-703/19, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach -

Articolul 98 alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/47/CE, în ceea ce privește cotele reduse ale taxei pe valoarea adăugată coroborat cu punctul 12a din anexa III la această directivă și cu articolul 6 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „servicii de restaurant și de catering” furnizarea de alimente însoțită de servicii conexe suficiente, destinate să permită consumul imediat al acestor alimente de către clientul final, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. În cazul în care clientul final alege să nu beneficieze de mijloacele materiale și umane puse la dispoziția sa de persoana impozabilă pentru a însoți consumul de alimente furnizate, trebuie să se considere că niciun serviciu conex nu însoțește furnizarea acestor alimente.

Cauza C-593/19, SK Telecom -

Articolul 59a primul paragraf litera (b) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată de la 1 ianuarie 2010 prin Directiva 2008/8/CE, trebuie interpretat în sensul că trebuie să se considere că serviciile de roaming furnizate de un operator de telefonie mobilă stabilit într-o țară terță clienților săi, care sunt de asemenea stabiliți ori au domiciliul stabil sau reședința obișnuită în țara terță respectivă, care le permit acestora

	să utilizeze rețeaua de comunicații mobile națională a statului membru în care locuiesc temporar, fac obiectul unei „utilizări și exploatare efective” pe teritoriul statului membru respectiv, în sensul acestei dispoziții, astfel încât statul membru menționat poate considera locul de prestare a acestor servicii de roaming ca fiind situat pe teritoriul său atunci când, fără a lua în considerare tratamentul fiscal căruia îi sunt supuse aceste servicii în temeiul dreptului fiscal intern al țării terțe amintite, exercitarea unei asemenea posibilități are ca efect evitarea neimpozitării serviciilor menționate în cadrul Uniunii.
Libera circulație a capitalurilor	<u>Cauza C-480/19, Veronsaajien oikeudenvallontayksikkö (Revenus versés par des OPCVM)</u> - Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei practici fiscale a unui stat membru potrivit căreia, în ceea ce privește impozitarea venitului unei persoane fizice cu reședința în acest stat membru, venitul plătit de un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) constituit sub formă statutară stabilit într-un alt stat membru nu este asimilat venitului plătit de OPCVM-urile stabilite în primul stat membru, pentru motivul că acestea din urmă nu au aceeași formă juridică.
Transporturi	<u>Cauza C-56/20, Stadt Pforzheim (Permise de conducere)</u> - Directiva 2006/126/CE privind permisele de conducere, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/94/UE, trebuie să fie interpretată în sensul că se opune ca un stat membru care a adoptat, în temeiul articolului 11 alineatul (4) al doilea paragraf din această directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/94, o decizie prin care se refuză recunoașterea valabilității unui permis de conducere eliberat de un alt stat membru ca urmare a unui comportament ilicit al titularului său, survenit în timpul unei șederi temporare pe teritoriul primului stat membru ulterior eliberării acestui permis, să aplice de asemenea pe permisul amintit o mențiune privind interdicția, pentru acel titular, de a conduce pe teritoriul respectiv, deși titularul menționat nu și-a stabilit pe teritoriul acestui stat reședința obișnuită în sensul articolului 12 primul paragraf din Directiva 2006/126, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/94. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-47/20, Stadt Karlsruhe (recunoașterea permisului de conducere reînnoit)</u> - Articolul 2 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva 2006/126/CE 2006 privind permisele de conducere trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru, pe teritoriul căruia titularul unui permis de conducere din categoriile A și B eliberat de un alt stat membru a fost decăzut din dreptul de a conduce ca urmare a unui comportament ilicit, survenit cu ocazia unei șederi temporare pe acest teritoriu ulterior eliberării permisului menționat, să refuze să recunoască ulterior valabilitatea acestui permis de conducere, după ce acesta a fost reînnoit, potrivit articolului 7 alineatul (3) din această directivă, de către statul membru în care se situează reședința obișnuită a titularului permisului menționat, în sensul articolului 12 primul paragraf din directiva menționată. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina de a examina dacă, în conformitate cu principiul proporționalității, normele prevăzute de legislația primului stat membru, care stabilesc condițiile pe care titularul permisului de conducere trebuie să le îndeplinească pentru a redobândi dreptul de a conduce pe teritoriul său, nu depășesc limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea obiectivului urmărit de Directiva 2006/126, care constă în îmbunătățirea siguranței rutiere. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-826/19, Austrian Airlines - Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un zbor este deviat spre un aeroport care deservește același oraș ca aeroportul prevăzut inițial, suportarea costului transferului pasagerilor între cele două aeroporturi, prevăzută de această dispoziție, nu este supusă condiției ca primul aeroport să fie situat pe teritoriul aceluiași oraș, al aceleiași aglomerații urbane sau al aceleiași regiuni ca al doilea aeroport.

Articolul 5 alineatul (1) litera (c), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretate în sensul că un zbor deviat care aterizează pe un aeroport diferit de cel prevăzut inițial, dar care deservește același oraș, aceeași aglomerație urbană sau aceeași regiune, nu poate să confere pasagerului un drept la compensație pentru anularea zborului. Cu toate acestea, pasagerul unui zbor deviat spre un aeroport alternativ care deservește același oraș, aceeași aglomerație urbană sau aceeași regiune ca aeroportul prevăzut inițial dispune în principiu de un drept la compensație în temeiul acestui regulament atunci când ajunge la destinația sa finală cu trei ore sau mai mult după ora de sosire prevăzută inițial de operatorul efectiv de transport aerian.

Articolele 5 și 7, precum și articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretate în sensul că, pentru a determina amploarea întârzierii la sosire suferite de un pasager al unui zbor deviat care a aterizat pe un aeroport diferit de cel prevăzut inițial, dar care deservește același oraș, aceeași aglomerație urbană sau aceeași regiune, este necesar să se ia drept referință ora la care pasagerul ajunge efectiv, în urma transferului său, la aeroportul prevăzut inițial sau, dacă este cazul, la o altă destinație apropiată convenită cu operatorul efectiv de transport aerian.

Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, pentru a se exonera de obligația de compensare a pasagerilor în eventualitatea întârzierii prelungite la sosire a unui zbor, un operator efectiv de transport aerian se poate prevala de o împrejurare excepțională care nu a afectat respectivul zbor întârziat, ci un zbor anterior operat de el însuși cu aceeași aeronavă în cadrul antepenultimei rotații a acestei aeronave, cu condiția să existe o legătură de cauzalitate directă între apariția acestei împrejurări și întârzierea prelungită la sosire a zborului ulterior, aspect a cărui apreciere revine instanței de trimitere, ținând seama în special de modul de operare a aeronavei în discuție de către operatorul efectiv de transport aerian în cauză.

Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, atunci când un zbor deviat aterizează pe un aeroport diferit de aeroportul prevăzut inițial, dar care deservește același oraș, aceeași aglomerație urbană sau aceeași regiune, operatorul efectiv de transport aerian este obligat să ofere din proprie inițiativă pasagerului suportarea costului transferului spre aeroportul de destinație prevăzut inițial sau, dacă este cazul, spre o altă destinație apropiată convenită cu pasagerul menționat.

Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că încălcarea de către operatorul efectiv de transport aerian a obligației sale de a suporta costul transferului unui pasager de la aeroportul alternativ spre aeroportul prevăzut inițial sau spre o altă destinație convenită cu pasagerul nu conferă acestuia din urmă dreptul la o compensație forfetară în temeiul articolului 7 alineatul (1) din acest regulament. În schimb, această încălcare dă naștere, în beneficiul pasagerului menționat, unui drept la rambursarea sumelor plătite de acesta și care, având în vedere împrejurările proprii fiecărei spețe, se dovedesc necesare, adecvate și rezonabile pentru a remedia deficiența operatorului de transport.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

	<u>Cauza T-378/20, Ryanair DAC/Comisia</u>, și <u>cauza T-379/20, Ryanair DAC/Comisia</u> - Măsurile de ajutor instituite de Suedia și Danemarca în favoarea SAS pentru pagubele rezultate din anularea sau din reprogramarea zborurilor ca urmare a restricțiilor de călătorie cauzate de pandemia de Covid-19 sunt conforme cu dreptul Uniunii. Diferența de tratament în favoarea SAS este adecvată în vederea atingerii obiectivului măsurilor menționate și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv, având în vedere că SAS deține cea mai mare cotă de piață în Danemarca și în Suedia și că această cotă de piață este semnificativ mai ridicată decât cele ale celui mai apropiat concurent al său în cele două țări. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza T-388/20, Ryanair DAC/Comisia</u> - Garanția acordată de Finlanda în favoarea companiei aeriene Finnair care vizează să ajute la obținerea de la un fond de pensii a unui împrumut de 600 de milioane de euro destinat acoperirii necesarului său de capital circulant ca urmare a pandemiei de Covid-19 este conformă cu dreptul Uniunii. Un eventual faliment al Finnair ar fi avut consecințe grave pentru economia finlandeză, astfel încât garanția de stat, întrucât vizează menținerea activităților Finnair, este adecvată pentru a contribui la remedierea perturbărilor grave ale economiei finlandeze cauzate de pandemia de Covid-19. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Stat de drept	<u>Cauza C-896/19, Repubblica</u> - Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că poate fi aplicat într-o cauză în care o instanță națională este sesizată cu o acțiune prevăzută de dreptul național și prin care se urmărește ca această instanță să se pronunțe cu privire la conformitatea cu dreptul Uniunii a unor dispoziții naționale care reglementează procedura de numire a judecătorilor din statul membru căruia îi aparține instanța menționată. În vederea interpretării acestei dispoziții, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie luat în considerare în mod corespunzător. Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unor dispoziții naționale care conferă prim-ministrului statului membru în cauză o competență decisivă în procesul de numire a judecătorilor, prevăzând totodată intervenția, în acest proces, a unui organ independent însărcinat printre altele cu evaluarea candidaților la un post de judecător și cu furnizarea unui aviz prim-ministrului menționat. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Cooperare judiciară în materie civilă	<u>Cauza C-729/19, Department of Justice for Northern Ireland</u> - Articolul 75 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere trebuie interpretat în sensul că se aplică numai hotărârilor pronunțate de instanțele naționale în state care erau deja membre ale Uniunii Europene la data pronunțării acestor hotărâri. Regulamentul nr. 4/2009 trebuie interpretat în sensul că nicio dispoziție a acestui regulament nu permite ca hotărâri în materie de obligații de întreținere, pronunțate într-un stat înainte de aderarea sa la Uniunea Europeană și înainte de data aplicării regulamentului menționat, să fie recunoscute și executate, după aderarea acestui stat la Uniune, într-un alt stat membru. <u>Cauza C-383/19, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny</u> - Articolul 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi trebuie interpretat în sensul că

	încheierea unui contract de asigurare de răspundere civilă auto este obligatorie atunci când vehiculul în cauză este înmatriculat într-un stat membru, în cazul în care acest vehicul nu a fost retras în mod legal din circulație, în conformitate cu reglementarea națională aplicabilă. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Cooperare judiciară în materie penală	<u>Cauza C-221/19, AV (Pedepșa rezultantă)</u> - Dispozițiile coroborate ale articolului 8 alineatele (2)-(4), ale articolului 17 alineatele (1) și (2) și ale articolului 19 din Decizia-cadru 2008/909/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretate în sensul că permit pronunțarea unei hotărâri de aplicare a unei pedepse rezultante care acoperă nu numai una sau mai multe condamnări pronunțate anterior împotriva persoanei interesate în statul membru în care este pronunțată această hotărâre de aplicare a unei pedepse rezultante, ci și una sau mai multe condamnări pronunțate împotriva sa într-un alt stat membru și care sunt executate, în temeiul acestei decizii-cadru, în primul stat membru. O asemenea hotărâre de aplicare a unei pedepse rezultante nu poate totuși să conducă la o adaptare a duratei sau a naturii acestor din urmă condamnări care să depășească limitele stricte prevăzute la articolul 8 alineatele (2)-(4) din respectiva decizie-cadru, la o încălcare a obligației, care este impusă prin articolul 17 alineatul (2) din aceasta, de deducere a întregii perioade privative de libertate deja executate, dacă este cazul, de persoana condamnată în statul emitent din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată în statul de executare sau la o revizuire, cu încălcarea articolului 19 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, a condamnărilor pronunțate împotriva sa într-un alt stat membru. Articolul 3 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/675/JAI privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal, citit în lumina considerentului (14) al acesteia, trebuie interpretat în sensul că permite pronunțarea unei hotărâri de aplicare a unei pedepse rezultante care acoperă nu numai una sau mai multe condamnări pronunțate anterior împotriva persoanei interesate în statul membru în care este pronunțată această hotărâre de aplicare a unei pedepse rezultante, ci și una sau mai multe condamnări pronunțate împotriva sa într-un alt stat membru și care sunt executate, în temeiul Deciziei-cadru 2008/909, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, în primul stat membru, cu condiția ca respectiva hotărâre de aplicare a unei pedepse rezultante să respecte, în ceea ce privește aceste din urmă condamnări, condițiile și limitele care decurg din articolul 8 alineatele (2)-(4), din articolul 17 alineatul (2) și din articolul 19 alineatul (2) din Decizia-cadru 2008/909 menționată, astfel cum a fost modificată. <u>Cauza C-665/20 PPU, X (Mandat european de arestare - Ne bis in idem)</u> - Articolul 4 alineatul (5) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că, atunci când un stat membru alege să transpună această dispoziție în dreptul său intern, autoritatea judiciară de executare trebuie să aibă o marjă de apreciere pentru a stabili dacă este cazul să refuze să execute un mandat european de arestare pentru un motiv la care se face referire în respectiva dispoziție. Articolul 3 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (5) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretate în sensul că sintagma „aceleași fapte” care figurează în aceste două dispoziții trebuie să facă obiectul unei interpretări uniforme.

	Articolul 4 alineatul (5) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, care supune aplicarea motivului facultativ de neexecutare prevăzut în respectiva dispoziție condiției ca, în caz de condamnare, sentința să fost executată, sau să se afle în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare, trebuie interpretat în sensul că această condiție este îndeplinită atunci când persoana solicitată a fost condamnată definitiv pentru aceleași fapte la o pedeapsă cu închisoarea, din care o parte a fost executată în statul terț în care a fost pronunțată condamnarea, beneficiind totodată, pentru restul, de o reducere a pedepsei acordată de o autoritate nejudiciară a respectivului stat, în favoarea unei măsuri generale de clemență de care să beneficieze și persoanele condamnate pentru fapte grave și care nu derivă din considerații obiective de politică penală. Revine autorității judiciare de executare, în exercitarea marjei de apreciere de care dispune, să realizeze un just echilibru între, pe de o parte, prevenirea impunității și lupta împotriva criminalității și, pe de altă parte, garantarea securității juridice a persoanei în cauză. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Spațiul de securitate, libertate și justiție	Cauza C-194/19, statul belgian (Elemente ulterioare deciziei de transfer) - Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, citit în lumina considerentului (19) al acestuia, și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care prevede că instanța sesizată cu o acțiune în anulare împotriva unei decizii de transfer nu poate, în cadrul examinării acestei acțiuni, să țină seama de împrejurări ulterioare adoptării acestei decizii, care sunt determinante pentru corecta aplicare a acestui regulament, cu excepția cazului în care această legislație prevede o cale de atac specifică ce presupune o examinare <i>ex nunc</i> a situației persoanei în cauză, ale cărei rezultate sunt obligatorii pentru autoritățile competente, care poate fi exercitată în urma apariției unor asemenea împrejurări și care, printre altele, să nu fie condiționată de privarea de libertate a acestei persoane și nici de împrejurarea că executarea acestei decizii este iminentă. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Politica socială	Cauza C-511/19, Olympiako Athlitiko Kentro Athinon - Articolul 2 și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia lucrătorii din sectorul public care îndeplinesc în cursul unei perioade determinate condițiile pentru a primi o pensie pentru limită de vârstă integrală sunt plasați sub un regim de rezervă de forță de muncă până la rezilierea contractului lor de muncă, ceea ce determină o scădere a remunerației lor, o pierdere a eventualei lor promovări, precum și o reducere sau chiar o suprimare a indemnizației de concediere la care ar fi avut dreptul la momentul încetării raportului lor de muncă, din moment ce această reglementare urmărește un obiectiv legitim de politică a ocupării forței de muncă, iar mijloacele pentru realizarea acestui obiectiv sunt corespunzătoare și necesare. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Proprietate intelectuală	<u>Cauza C-53/20, Hengstenberg</u> - Articolul 49 alineatul (3) primul paragraf și alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare coroborat cu articolul 53 alineatul (2) primul paragraf din acesta trebuie interpretat în sensul că, în cadrul procedurii aplicabile cererilor de modificare neminoră a caietului de sarcini al unui produs care beneficiază de o indicație geografică protejată, orice persoană fizică sau juridică afectată din punct de vedere economic, în mod real sau potențial, fără a depăși totuși orice probabilitate, prin modificările solicitate, poate justifica „interesul legitim” necesar pentru a declara o opoziție la cererea de modificare formulată sau pentru a introduce o cale de atac împotriva deciziei de admitere a acestei cereri, din moment ce riscul de afectare a intereselor unei astfel de persoane nu este pur improbabil sau ipotetic, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.
Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire	<u>Cauza C-786/19, The North of England P & I Association</u> - Articolul 46 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 92/49/CEE de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală”) coroborat cu articolul 2 litera (d) a doua liniuță din A doua directivă 88/357/CEE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 73/239/CEE trebuie interpretat în sensul că, atunci când contractele de asigurare au ca obiect acoperirea unor riscuri diverse legate de exploatarea navelor maritime înscrise în registrul navelor ținut de un stat membru, dar care arborează pavilionul unui alt stat membru sau al unui stat terț în temeiul unei autorizații de schimbare de pavilion temporară, „statul membru de înregistrare” a navei în cauză și, prin urmare, „statul membru în care este situat riscul”, în sensul acestor dispoziții, care are competența exclusivă de impozitare a primelor plătite în temeiul contractelor de asigurare menționate, trebuie considerat statul membru care ține registrul navelor în care este înscrisă această navă în scopul în principal al certificării proprietății navei respective.
Protecția consumatorilor	<u>Cauza C-594/20, MiGame</u> - Articolul 21 primul paragraf din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un comerciant să pună la dispoziția clienței sale, pe lângă un număr de telefon al cărui tarif nu depășește tariful de bază, un număr de telefon supus unui tarif superior acestui tarif și pe care consumatorii care au încheiat un contract cu acest comerciant riscă să îl utilizeze. <u>Cauza C-535/20, BNP Paribas Personal Finance</u> - Articolul 10, al doilea paragraf și articolul 22, primul paragraf din Directiva 2009/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care impune ca totalitatea clauzelor unui contract de credit pentru consumatori să fie redactate cu caractere de același tip, format și dimensiune, care nu trebuie să fie mai mică de 12. <u>Cauza C-19/20, Bank BPH</u> - Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că revine instanței naționale sarcina de a constata caracterul abuziv al unei clauze dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, chiar dacă aceasta a fost modificată pe cale contractuală de părțile respective. O asemenea constatare determină restabilirea situației în care s-ar fi aflat consumatorul în lipsa acestei clauze

al cărei caracter abuziv ar fi fost constatat, cu excepția cazului în care acesta din urmă a renunțat la o astfel de restabilire prin modificarea clauzei abuzive menționate printr-un consimțământ liber și în cunoștință de cauză, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale. Cu toate acestea, din dispoziția menționată nu rezultă că constatarea caracterului abuziv al clauzei inițiale ar avea, în principiu, ca efect anularea contractului, din moment ce modificarea acestei clauze a permis restabilirea echilibrului între obligațiile și drepturile acestor părți care decurg din contract și înlăturarea viciului care o afecta.

Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, nu se opun ca instanța națională să elimine doar elementul abuziv al unei clauze dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator atunci când obiectivul de descurajare urmărit de această directivă este asigurat prin dispoziții legislative naționale care reglementează utilizarea acestuia, în măsura în care respectivul element constă într-o obligație contractuală distinctă, care poate face obiectul unei examinări individualizate a caracterului său abuziv. Pe de altă parte, aceste dispoziții se opun ca instanța de trimitere să elimine doar elementul abuziv al unei clauze dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator atunci când o astfel de eliminare ar echivala cu revizuirea conținutului clauzei menționate, afectând substanța acesteia, aspect a cărui verificare va reveni acestei instanțe.

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că consecințele constatării judiciare a prezenței unei clauze abuzive într-un contract încheiat între un profesionist și un consumator intră sub incidența dispozițiilor dreptului național, întrucât problema menținerii unui astfel de contract trebuie să fie apreciată din oficiu de instanța națională potrivit unei abordări obiective în temeiul acestor dispoziții.

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că revine instanței naționale care constată caracterul abuziv al unei clauze dintr-un contract încheiat de un profesionist cu un consumator sarcina de a-l informa pe acesta din urmă, în cadrul normelor naționale de procedură și în urma unei dezbateri contradictorii, cu privire la consecințele juridice pe care le poate determina anularea unui astfel de contract, independent de reprezentarea consumatorului de către un mandatar profesionist.

Cauza C-485/19, Profi Credit Slovakia - Principiul efectivității trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede că o acțiune introdusă de un consumator în scopul restituirii unor sume plătite fără a fi datorate în cadrul executării unui contract de credit, în temeiul unor clauze abuzive în sensul Directivei 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii sau al unor clauze contrare cerințelor Directivei 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori este supusă unui termen de prescripție de trei ani care începe să curgă din ziua în care a intervenit îmbogățirea nejustificată.

Articolul 10 alineatul (2) și articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2008/48, astfel cum au fost interpretate prin Hotărârea Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sunt aplicabile unui contract de credit care a fost încheiat înainte de pronunțarea acestei hotărâri și înainte de o modificare a reglementării naționale operată pentru a se conforma interpretării reținute în hotărârea menționată.

Cauza C-364/19, Credit Europe Ipotecar IFN și Credit Europe Bank - Articolul 1 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că, atunci când o instanță a unui stat membru este sesizată cu un litigiu având ca obiect o clauză contractuală pretins abuzivă care reflectă o dispoziție de drept național de natură

	supletivă, ea este obligată să examineze cu prioritate incidența excluderii din domeniul de aplicare al directivei menționate, prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din aceasta, iar nu incidența excepției de la aprecierea caracterului abuziv al clauzelor contractuale, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) din directiva respectivă.
Insolvență	<u>Cauza C-73/20, Oeltrans Befrachtungsgesellschaft</u> - Articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență și articolul 12 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) trebuie interpretate în sensul că legea aplicabilă contractului în temeiul acestui din urmă regulament reglementează de asemenea plata efectuată de un terț în executarea obligației contractuale de plată a uneia dintre părțile la contract atunci când, în cadrul unei proceduri de insolvență, această plată este contestată ca act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor.
Agricultură și pescuit	<u>Cauza C-736/19, Plaukti</u> - Articolul 16 alineatul (5) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 65/2011 de stabilire a normelor de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 în ceea ce privește punerea în aplicare a procedurilor de control și a ecocondiționalității în cazul măsurilor de sprijin pentru dezvoltare rurală trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil în cazul în care solicitantul unui ajutor nu a respectat angajamentele agroecologice referitoare la condițiile de cosire, fără să se fi constatat nicio modificare a grupeii de culturi în cauză. Articolele 4 și 6 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, coroborate cu articolul 39 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale potrivit căreia una și aceeași cerință poate constitui în același timp o cerință minimă în materie de bune condiții agricole și de mediu și o cerință care depășește aceste cerințe minime, și anume o condiție de acordare referitoare la plățile pentru agromediu. <u>Cauzele conexe C-294/19 și C-304/19, Piscicola Tulcea</u> - Articolul 2 litera (h) și articolul 34 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, precum și articolul 4 alineatul (1) litera (e) și articolul 32 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1307/2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune trebuie interpretate în sensul că suprafețele clasificate în dreptul național ca fiind destinate activității piscicole, dar care sunt sau au fost utilizate efectiv în scop agricol sunt suprafețe agricole. <u>Cauza C-733/19, Țările de Jos/Consiliul și Parlamentul</u> - Curtea a respins acțiunea în anulare introdusă de Țările de Jos împotriva unor dispoziții din Regulamentul (UE) 2019/1241 prin care a fost instituită interdicția pescuitului cu ambarcațiuni ce utilizează traule cu impulsuri electrice. Instanța UE a reținut, printre altele, că legiuitorul UE dispune de o largă marjă de apreciere în domeniul protecției pescuitului și nu este ținut să își fundamenteze alegerea legislativă doar pe avizele științifice și tehnice. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

	<u>Cauza C-815/19, Natumi</u> - Legislația UE interzice adăugarea algelor <i>Lithothamnium calcareum</i> în procesarea alimentelor organice, cum ar fi băuturile organice pe bază de orez și soia, în scopul îmbogățirii lor cu calciu. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Supraveghere bancară	<u>Cauza C-504/19, Banco de Portugal și alții</u> - Articolul 3 alineatul (2) și articolul 32 din Directiva 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, interpretate în lumina principiului securității juridice și a articolului 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun recunoașterii, fără nicio altă condiție, în cadrul unei proceduri judiciare pe fond aflate pe rol într-un alt stat membru decât statul membru de origine, cu privire la un element de pasiv de care o instituție de credit fusese lipsită printr-o primă măsură de reorganizare adoptată în acest din urmă stat, a efectelor unei măsuri ulterioare de recunoaștere privind retransmiterea, cu efect retroactiv, la o dată anterioară deschiderii unei astfel de proceduri, a elementului de pasiv respectiv către instituția de credit menționată, atunci când o asemenea recunoaștere conduce la faptul că instituția de credit căreia pasivul îi fusese transmis prin prima măsură își pierde, cu efect retroactiv, calitatea procesuală pasivă în cadrul acestei proceduri aflate pe rol, repunând astfel în discuție hotărâri judecătorești intervenite deja în favoarea reclamantei care fac obiectul aceleiași proceduri. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Egalitatea de tratament	<u>Cauza C-30/19, Braathens Regional Aviation</u> - Articolele 7 și 15 din Directiva 2000/43/CE de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care împiedică o instanță sesizată cu o acțiune în despăgubire întemeiată pe invocarea unei discriminări prohibite de această directivă să examineze cererea având ca obiect constatarea existenței acestei discriminări atunci când pârâtul acceptă să plătească despăgubirea solicitată fără a recunoaște însă existența discriminării menționate. Revine instanței naționale sesizate cu un litigiu între particulari sarcina de a asigura, în cadrul competențelor sale, protecția juridică ce decurge pentru justițiabili din articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, lăsând neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție contrară a legislației naționale. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Telecomunicații	<u>Cauza C-515/19, Eutelsat</u> - Articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (b) din Decizia 626/2008/CE privind selectarea și autorizarea sistemelor care furnizează servicii mobile de comunicații prin satelit (MSS) coroborat cu articolul 8 alineatele (1) și (3) din această decizie trebuie interpretat în sensul că un sistem mobil de comunicații prin satelit nu trebuie să se bazeze cu titlu principal, în ceea ce privește capacitatea datelor transmise, pe componenta de satelit a acestui sistem, iar componentele terestre complementare pentru sisteme mobile de comunicații prin satelit pot fi instalate astfel încât să acopere întreg teritoriul Uniunii pentru motivul că această componentă de satelit nu permite să se asigure comunicațiile în niciun punct al teritoriului respectiv la „calitatea necesară” în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (b) din decizia menționată, înțelesă ca nivelul de calitate necesar pentru furnizarea serviciului propus de operatorul acestui sistem, cu condiția ca concurența să nu fie denaturată și ca respectiva componentă de satelit să prezinte o utilitate reală și concretă, în sensul că o asemenea componentă să fie necesară pentru funcționarea sistemului mobil de comunicații prin satelit, sub rezerva unei funcționări autonome a componentelor terestre complementare, în caz de defecțiune a componentei de satelit, care nu trebuie să depășească 18 luni.

	Noțiunea de „stație terestră mobilă”, în înțelesul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din decizia 626/2008, trebuie interpretată în sensul că nu este necesar, pentru a intra sub incidența acestei noțiuni, ca o astfel de stație să poată comunica fără echipamente distincte atât cu o componentă terestră complementară, cât și cu un satelit. Articolul 8 alineatul (1) din Decizia nr. 626/2008 coroborat cu articolul 7 alineatul (1) din această decizie trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care se dovedește că un operator selectat în conformitate cu titlul II din decizia menționată și autorizat să utilizeze spectrul de frecvențe radio în temeiul articolului 7 din aceeași decizie nu a furnizat servicii mobile prin satelit prin intermediul unui sistem mobil prin satelit până la data-limită prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Decizia nr. 626/2008, autoritățile competente ale statelor membre nu sunt abilitate să refuze acordarea autorizațiilor necesare furnizării de componente terestre complementare pentru sisteme mobile de comunicații prin satelit respectivului operator pentru motivul că acesta nu și-a respectat angajamentul asumat în candidatură. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Mediu	<u>Cauza C-470/19, Friends of the Irish Environment</u> - Articolul 2 punctul 2 din Directiva 2003/4/CE privind accesul publicului la informațiile despre mediu trebuie interpretat în sensul că nu reglementează accesul la informațiile despre mediu conținute în dosarele judiciare, din moment ce nici instanțele, nici organele sau instituțiile aflate sub controlul lor și care au astfel legături strânse cu acestea din urmă nu constituie „autorități publice” în sensul dispoziției menționate și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive. <u>Cauzele conexate C-798/18 și C-799/18, Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) și alții</u> - Sub rezerva verificărilor a căror efectuare, ținând cont de toate elementele pertinente, este de competența instanței de trimitere, articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2009/28/CE privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile și articolele 16 și 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, interpretate în lumina principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede reducerea sau amânarea plății stimulentele pentru energia produsă în instalațiile solare fotovoltaice acordate anterior prin decizii administrative și confirmate prin convenții ad-hoc încheiate între operatorii acestor instalații și o societate publică, atunci când această reglementare se referă la stimulentele deja prevăzute, dar care nu sunt încă datorate.
Fonduri europene	<u>Cauza T-543/19, România/Comisia</u> - Tribunalul a respins acțiunea în anulare introdusă de România împotriva unei decizii a Comisiei privind acceptarea conturilor și calculul sumelor exigibile din partea Fondului de coeziune și a Fondului european de dezvoltare regională (FEDR) pentru exercițiul contabil 2017-2018. Tribunalul a reținut, printre altele, următoarele: - În conformitate cu articolul 2 punctul 29 din Regulamentul nr. 1303/2013, un „exercițiu contabil” este definit ca fiind perioada cuprinsă între 1 iulie a unui an și 30 iunie a anului următor. Pentru a determina care este rata de cofinanțare aplicabilă, în sensul articolului 139 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1303/2013, în cazul modificării ratei menționate intervenite după depunerea cererii finale pentru plata intermediară, dar înainte de acceptarea conturilor este necesar să se ia în considerare termenii acestei dispoziții, contextul său și obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte. - Textul articolului 139 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1303/2013 indică astfel că elementele care trebuie luate în considerare pentru calcularea sumei exigibile din partea

	Fondului de coeziune și a FEDR se raportează la exercițiul contabil în cauză. Regulamentul nr. 1303/2013 creează un nou sistem de gestionare partajată a fondurilor structurale și de investiții europene, întemeiat pe principiul anualității contabile. Acest principiu se reflectă în existența unui ciclu anual pentru declararea și pentru controlul cheltuielilor care are ca unică perioadă de referință exercițiul contabil. - Articolul 139 alineatul (6) litera (a) din Regulamentul nr. 1303/2013 coroborat cu articolul 137 alineatul (1) litera (a) și cu articolul 135 alineatul (2) din regulamentul menționat, care fac trimitere succesiv unele la altele, indică faptul că cheltuielile eligibile luate în considerare de Comisie la calcularea sumei exigibile din partea Fondului de coeziune și a FEDR sunt cele care au fost înscrise în sistemul contabil al autorității de certificare în cursul exercițiului contabil în cauză și prezentate în cererea finală pentru plata intermediară. Rata de cofinanțare care se aplică cheltuielilor respective ar trebui astfel să urmeze aceeași logică, în lipsa oricărei alte precizări în această privință a legiuitorului Uniunii.